

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

2. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

16. LEDNA 2011

Z obsahu:

Svatá Kateřina Boloňská
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
29. prosince 2010
- strana 2 -

Jasnozřivé diagnózy
Řád františkánů
Neposkvrněné uspořádal
16.-18. prosince 2010
teologický kongres
o II. vatikánském koncilu
- strana 4 -

**Nevýstížitá velikost
Matky Církve**
Rozhovor s historikem
Michaellem Hesemannem
- strana 5 -

**„U Boha není nic
nemožného“ (Lk 1,37)**
Marie Terezie
Carloni byla jednou
z nejohrovenějších
stigmatizovaných
mystiček, které si Ježíš
vyvolil a připravil
pro neobyčejné poslání
v církvi
- strana 6 -

Svatá Veronika Giuliani
hovoří ke kněžím
- strana 8 -

Marie Julie Jahenny
(doplnění)
Z proroctví
bl. A. K. Emmerichové
- strana 9 -

Město Bologna uchovává neporušené tělo sv. Kateřiny Boloňské v kapli kláštera Corpus Domini

Editorial

Druhé čtení této druhé neděle během roku je jedno z nejkratších čtení vůbec. Je to vlastně jen jediná úvodní věta, vstupní pozdrav apoštola Pavla křesťanům v Korintě. To podstatné, proč máme slyšet právě tuto větu, je obsaženo ve slovech, která platí stejnou měrou Korintským jako nám: jsou totiž adresována všem, kteří byli *posvěceni prostřednictvím Ježíše Krista a povoláni do stavu svatých*. Ano, slyšíte, případně vidíte dobře: **povolání do stavu svatých**. Ať jsme jakéhokoliv pohlaví, věku, společenského postavení či povolání, to nejpodstatnější, co se nás týká všech bez rozdílu, je ono povolání do stavu svatých. Je to povolání k našemu nejvlastnějšímu a rozhodujícímu úkolu na tomto světě. Být ve stavu svatých není žádný výjimečný stav vyhrazený jen pro zvlášť vyvolené. Je to výslovný osobní i společný úkol skutečných křesťanů a jediný smysl naší existence. Pokud tomuto svému určení neodpovídáme, jsme jako sůl, která nesolí, svíce pod kbelíkem, jsme jako jakákoliv věc na tomto světě, která přestala plnit svůj úkol. Když se nám doma cokoli „pokazí“ tak, že to není schopno plnit své určení, buď to se pokusíme o opravu, nebo věc vhodným způsobem ze svého inventáře vyřadíme.

Co si má počít Bůh s těmi, kteří byli posvěceni prostřednictvím Ježíše Krista, ale vůbec neprosperují ve stavu svatých? Udělá všechno pro to, aby takové „nefunkční svaté“ napravil. Pokud neuspěje, nezbyvá, než aby je „vyřadil“ a poslal mezi „nesváté“. Jak tato „sběrna nesvatých“ vypadá, ukázal Pán radě světců, např. svatému Janu Boskovi, svaté Faustyně Kowalské, fatimským dětem nebo svaté Veronice Giuliani (str. 8). Světici z dnešní katecheze stačilo, že jí Pán představil děs takto „vyřazených“ při posledním soudu (str. 12). Pohled na tuto „předsín pekla“ ji přiměl

k tomu, že začala ze všech sil usilovat o záchranu duší. Kateřina však sama na sobě zakusila, jak velice náš odvěký Nepřítel usiluje o to, aby nás o „stav svatosti“ připravil.

To jsou ovšem obrazy a skutečnosti, které v mysl většiny současných křesťanů povážlivě vybledly a ztrácejí kontury a současně s tím slábne soustavné a cílevědomé úsilí o posvěcení přesně v duchu onoho povolání do stavu svatých. To je vlastně podstata současné krize západní církve. Galerie světců a v poslední době zvláště světic, kterou nám Benedikt XVI. systematicky představuje, má v naší mysli a v naší duši tyto kontury a barvy znovu restaurovat a oživit a vyburcovat tak naše úsilí o tolik potřebnou svatost. Že na příkladu oněch dávných svatých není nic antikvárního, dokazuje nám konfrontace středověké mystičky, kterou nám představil Svatý otec, s jinou mystičkou, naší takřka současnicí, Marií Terezií Carloni. Obě tyto ženy se nikoliv náhodou setkávají v tomto čísle Světla. Ať jsou situace, prostředí a okolnosti, za kterých žily, jakkoliv vzdálené a odlišné, požadavky, které Pán předkládá těmto svým vyvoleným spíše jako prosbu než požadavek, jsou naprosto shodné: Obětujte se za záchranu duší, pomozte mi, abych je mohl přivést k Otci a neskončily v náručí Satana.

Právě reálná existence ďábla patří dnes k nejvíce vybledlým duchovním skutečnostem. Jestliže se nám zdá, že se s ním nemusíme potýkat tak, jak tomu bylo u svaté Kateřiny, pak to není proto, že osoba ďábla patří už dnes do oblasti smyšlenek, že ďábel už vlastně existuje jen v našich představách jako zosobněné zlo. Je to naopak povážlivé znamení, že se mu jeho plány s námi natolik daří, že ani nepotřebuje porušit své taktické rafinované inkognito. Má už dnes na tomto světě

Pokračování na str. 12

Svatá Kateřina Boloňská

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 29. prosince 2010*

Drazi bratři a sestry, v jedné předchozí katechezi jsem hovořil o svaté Kateřině Sienské. Dnes bych chtěl představit jinou světicu, méně známou, která nese stejné jméno: svatá Kateřina Boloňská, žena široké kultury, ale velice pokorná; oddaná modlitbě, vždy ochotná sloužit; velkodušná v oběti, ale plná radosti, že přijímá s Kristem kříž.

Narodila se v Bologni 8. září 1413 jako prvorozená Benvenuty Mammolini a Jana de'Vigri, bohatého a vzdělaného ferrarského šlechtice, doktora práv a veřejného lektora v Padově, kde vyvíjel diplomatickou aktivitu pro Mikuláše III. d'Este, markýze z Ferrary. Zprávy o dětství a mládí Kateřiny jsou sporné a ne všechny spolehlivé. Jako dítě žila v Bologni v domě prarodičů; zde ji vychovávali rodiče, především maminka, žena velké víry. Přestěhovala se s ní do Ferrary, když měla asi deset let, a vstoupila na dvůr Mikuláše III. jako komorná jeho dcery Markéty. Markýz přetvářel Ferraru na skvostné město a zval umělce a literáty z různých zemí. Podporoval kulturu, a i když vedl ne právě vzorný soukromý život, pečoval velmi o duchovní blaho, mravné chování a výchovu poddaných.

Kateřina ve Ferrare nepociťovala negativní aspekty, které se projevovaly v dvorním životě; těšila se přátelství Markéty a stala se její důvěrnicí; obohatila svou kulturu: studovala hudbu, malířství, tanec, učila se poezii, a literární kompozici, hrát na violu; stala se odbornicí na umění miniatury a kopírování; zdomakovala se ve studiu latiny. V budoucím mnišském životě ocení kulturní a umělecké dědictví, které si osvojila v těchto letech. Chápe snadno, se zaujetím

a s vytrvalostí. Projevuje velkou bystrost, výjimečnou skromnost, laskavost a ušlechtilost v jednání. Jedna známka ji odlišuje naprosto jasně: její duch je stále zaměřen k věcem nebeským. V roce 1427 v pouhých 14 letech, také v důsledku určitých rodinných událostí, opouští Kateřina dvůr a připojí se ke skupině mladých žen ze šlechtických rodin, které se sdružily ke společnému životu a zasvětily se Bohu. Matka vedena vírou souhlasí, i když s ní měla jiné plány.

Náročný duchovní boj

Neznáme její duchovní dráhu před tímto rozhodnutím. Když pak hovoří o sobě ve třetí osobě, říká, že vstoupila do Božích služeb „osvícena božskou milostí (...) s jasným vědomím a velkým zápalem“, ve dne v noci dbá o svatou modlitbu a usiluje získat všechny ctnosti, které vidí u druhých, „nikoliv ze závidění, ale aby se více líbila Bohu, do něhož vložila všechnu svou lásku“ (*Le sette armi spirituali*, VII, 8, Bologna 1998, s. 12). V této nové fázi jejího života je pozoruhodný její duchovní pokrok, ale prožívá velké a těžké zkoušky, vnitřní utrpení, především ďábelská pokušení. Prochází hlubokou duchovní krizí až k pokraji zoufalství (srov. *tamt.*, VII, s. 12–29). Žije v duchovní noci, stíhaná dokonce pokušeními nevíry vůči Eucharistii. Po tomto utrpení ji Pán potěší: ve vidění jí dá jasné poznání reálné eucharistické přítomnosti, poznání tak jasné, že je Kateřina není schopná vyjádřit slovy (srov. *tamt.*, VIII, 2, s. 42–46). Ve stejném období dolehne bolestná zkouška na komunitu: vzniknou napětí mezi těmi, které chtějí augustiniánskou spiritualitu, a těmi, které

Pokračování na str. 12

Svědectví o Beránkovi

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Vydávám svědectví, že toto je Syn Boží.

Setrvej u Jordánu v místě Ježíšova křtu. Je to klíčová událost Ježíšova života a může být rozhodující i pro tebe. Nesmíš odtud odejít, dokud ti Duch Svatý nedá do hloubky poznat nejen totožnost Božího Služebníka, ale také úkol, jaký z tohoto poznání vyplývá pro tebe a pro tvůj život s ním.

Ježíš sestupuje od Otce k lidem v té nejpokornější podobě nikoliv proto, že by se před tebou chtěl skrýt, ale že mu nyní více záleží na podobnosti s tebou než na vlastní božské vznešenosti. Ani Jan ho nejdříve neznal. Ale pod vlivem Ducha zná způsob, jak ho zjevit Izraeli. To, co nejvíce brání poznat Pána, je hřích, především hřích pýchy. Ten je třeba vyznat a smýt, aby udělal místo Božimu Duchu. Proto hlásá křest pokání.

Abys pod prostým zevnějškem vždy bezpečně poznával Pána, když k tobě přichází, potřebuješ také spolehlivé svědectví. Proto si Ježíš volá své předchůdce, aby mu s horlivostí, věrností a obětavostí připravovali cestu. Jako za dob Janových i dnes je nemálo těch, kteří na tyto předchůdce hledí spíše s nevráživostí. Proč? Protože neradi slyší: *Mezi vámi stojí někdo, koho vy neznáte.*⁽¹⁾

Uč se od Jana pronikat pod skromné způsoby, pod kterými se ti představuje Boží Syn. *Přichází po mně, ale je přede mnou*, oznamuje prorok od Jordánu. Ano, přichází Ten, který nás všechny předchází, neboť je nejstarší z celého lidského rodu: je od věčnosti. A jako nás nekonečně přesahuje svým božským věkem, tak nás nekonečně přesahuje svou božskou moudrostí a svatostí, se kterou sestupuje mezi nás jako jeden z nás. Jaké místo však zaujme na našem společenském žebříčku?

Když Jan o něm mluvil již dlouho před jeho příchodem, nenechával nikoho na pochybách, že připravuje cestu Tomu, který je větší. V čem se nám však zjevuje Pánova velikost? V obdivuhodné skutečnosti, že *nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale vzal na sebe podobu služebníka*⁽²⁾. Jeho velikost je v tom, že přináší v oběť právě svou velikost. Otec nám posílá svého vlastního Sy-

na jako *Beránka*, který sestupuje z nebe, aby byl obětován.

Syn toto poslání poslušně přijímá. *Obětoval se, protože sám chtěl, a neotevřel svá ústa, jako beránek před tím, kdo stříhá.*⁽³⁾ Každý jeho krok po této zemi bude poznamenán krví a bude naplněním jeho oběti pro tvou spásu. Pokloň se Beránkovi s největší úctou a vděčností. Beránek se ti sám představuje a zjevuje, že nejvzácnější cestou, která je uskutečněním Otcovy vůle, je obětovat se sama za druhé, aby byli zachráněni: *Otec si mě vytvořil služebníkem již v matčině lůně, abych mu shromáždil vyvolené. On je mou silou. Řekl mi, že mě udělá světlem národů, aby se rozšířila má spása až do končin země, abych přivedl nazpět zbytky Izraele.*⁽⁴⁾ *Hospodin mě pomazal, abych nesl radostnou zvěst pokorným.*⁽⁵⁾

Takový je tedy Beránek, kterého vydává Otec za nás za všechny, protože *všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, je však Hospodin postihl pro nepravost nás všech*⁽⁶⁾.

Pros Ducha, který právě sestupuje jako holubice, aby tě přidružil k pokorným, kteří jsou schopni přijmout jeho cestu k radosti. Kdo takto důvěrně poznal Ježíše, pocituje jako povinnost spojit svůj osud s osudem Beránka, zasvětit celý svůj život, všechnu svou práci i své utrpení jedinému úkolu: vydávat o něm jasné svědectví, *aby byl zjeven vyvolanému národu*. Ale po boku Beránka se setkáš i s protivenstvím. Pro všechny, kteří setrvávají v pýše, stává se totiž *znamením, kterému budou odporovat*⁽⁷⁾. Nesmí tě proto překvapovat, že i po tomto jeho tak spásitelném a tak vstřícném kroku budeš přímo kolem sebe svědkem bolestného rozdělení. Beránkova pokora zůstane pro pyšné kamenem úrazu. Stále povstávají nejrůznější sebejistí samospasitelé, kteří jsou ve své domýšlivosti *stejně myslí*, a proto raději *svou moc a sílu dávají šelmě. Začnou válku proti Beránkovi, ale Beránek nad nimi zvítězí. Je přeče Pán pánů a Král králů a s ním zvítězí i jeho povolání, vyvolení a věrni.*⁽⁸⁾

Neztrácej proto důvěru a odvahu ani ve chvílích největšího protivenství, ať už ti budou připadat dočasná vítězství pyšných protivníků jakkoliv skličující a pokořující. Tentýž Duch, který ti dává nahlédnout pod prostý zevnějšek Božího Beránka, dává ti nahlédnout i do budoucnosti, která patří jemu i všem jeho věrným a pokorným. Mocný

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 49,3,5-6

Hospodin mi řekl: „Jsi mým služebníkem, Izraeleem, proslavím se tebou.“ Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mne utvořil služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. Tak jsem ve cti u Hospodina, (protože) Bůh můj je mou silou. Řekl mi (tedy): „Nestačí, že jsi mým služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se spása má rozšířila až do končin země.“

2. čtení – 1 Kor 1,1-3

Pavel, z Boží vůle povoláný za apoštola Ježíše Krista, a bratr Sosthenes členům církevní obce Boží v Korintě, kteří byli posvěceni v Kristu Ježíši a povoláni do stavu svatých, a také všem, kteří kdekoli vzývají jméno Pána Ježíše Krista, Pána svého i našeho. Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Evangelium – Jan 1,29-34

Na druhý den Jan viděl Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa! To je ten, o kterém jsem řekl: ‚Po mně přijde ten, který má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.‘ Ani já jsem ho neznal, ale proto jsem přišel křtít vodou, aby byl zjeven izraelskému národu.“ A Jan vydal svědectví: „Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. Ani já jsem ho neznal, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: ‚Na koho uvidíš sestupovat Ducha a zůstat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.‘ A já jsem to viděl a dosvědčuji: To je Syn Boží.“

Pán a Otec všech, který ti poslal pokorného Beránka, aby byl nejdříve ponížen a kravavě zmařen, ujišťuje tě o jeho konečném vítězství slovy, kterým můžeš plně důvěřovat: *Hle, můj Služebník bude mít úspěch, povznes se se, vysoko se vyvýší.*⁽⁹⁾ *Beránkovi, který byl zabít, přísluší chvála, čest, sláva a moc navěky.*⁽¹⁰⁾ *Jeho Nevěsta se připravila, bylo jí dáno, aby se oblékla do bílého kmentu, a kmentem jsou dobré skutky věřících.* Odivej jimi Nevěstu ke svatbě s Beránkem i ty. *Blaze těm, kdo jsou pozváni k Beránkově hostině.*⁽¹¹⁾ *Chceš-li pak nést jeho jméno na svém čele*⁽¹²⁾, vyznej z celého srdce: *Rád splním tvou vůli, můj Bože, tvůj zákon je v mém nitru.*⁽¹³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 1,26; ⁽²⁾ Flp 2,6-7; ⁽³⁾ Iz 53,7;

⁽⁴⁾ srov. Iz 49,1-6; ⁽⁵⁾ Iz 61,1; ⁽⁶⁾ Iz 53,6;

⁽⁷⁾ Lk 2,34; ⁽⁸⁾ Zj 17,13-14; ⁽⁹⁾ Iz 52,13;

⁽¹⁰⁾ Zj 5,12; ⁽¹¹⁾ Zj 19,9; ⁽¹²⁾ srov. Zj 22,4;

⁽¹³⁾ resp. žalm 40.

Jasnozřivé diagnózy

Řád františkánů Neposkvrněné, což je reformní větev minoritů v duchu svatého Maximiliana Kolbeho, uspořádal ve dnech 16.–18. prosince ve Vatikánu teologický kongres o II. vatikánském koncilu. Účastnili se ho teologové papežských univerzit, kuriální pracovníci, mezi nimi i nově jmenovaný kardinál Velasio de Paolis.

Pomocný biskup z Karaganidy v Kazachstánu Mons. Schneider, jehož knížka *Dominus est* o obnově eucharistické úcty jsme před časem uveřejnili ve Světle (23–29/2009), se ve svém vystoupení zabýval bludnou interpretací dvojznačných koncilních dokumentů. Takové chybné interpretace ovládly značný vnitrocírkevní prostor. Na druhé straně takové texty, o jejichž obsahu pravověrný katolík nemůže mít nejmenších pochyb, jsou zamlčovány a neberou se v úvahu. Jako příklad uvedl přání církevních otců, aby v liturgii zůstala zachována jako kultovní jazyk latina a gregoriánský chorál.

Mons. Schneider řekl, že je na čase, aby nejvyšší učitelský úřad – v osobě papeže – v autoritativním aktu uvedl jednoznačně tyto špatné interpretace jednotlivých textů a odsoudil je.

Biskup Schneider jako příklad uvedl Rukověť 80 moderních bludů, známou také jako *Syllabus*, který blahoslavený

Pius IX. zveřejnil 8. prosince 1864. V tomto seznamu najdeme jako zavržené a prokleté např. tyto myšlenky vyplývající z panteismu, racionalismu, lhostejnosti a bezbřehosti:

15. Každý člověk může volně přijmout a hlásat náboženství, které veden rozumem bude považovat za správné (odsouzeno v *Multiplex inter* 10. června 1851).

16. Při vyznávání kteréhokoliv náboženství může člověk najít cestu k věčnému spasení a dospět k němu (ods. v enc. *Qui pluribus* 9. listopadu 1846).

17. Lze chovat přinejmenším dobrou naději na věčné spasení všech, kdo v pravé Kristově církvi vůbec nejsou (ods. v enc. *Quanto conficiamur* 10. srpna 1863).

18. Protestantismus není nic jiného než jiná forma téhož pravého křesťanského náboženství, a v této podobě je mu dáno být Bohu stejně libý jako katolické církvi (ods. v enc. *Noscitis et nobiscum* z 8. prosince 1849).

REFORMA REFORMY

Prefekt Kongregace pro posvátné obřady kardinál Antonio Cañizares Llovera zdůraznil v interview pro list *Il Giornale* nezbytnost nového liturgického hnutí. Reforma liturgie po 2. vatikánském koncilu byla provedena překotně a předčasně. Nebylo dostatek času k tomu osvojit si nauku Koncilu. Reforma se tak stala pouhým lidským dílem a nikoliv dílem Božím. „Liturgická reforma se stala něčím jako výzkum v laboratoři, produktem fantazie a kreativity, magického slova oné doby.“ „Ztráta smyslu pro posvátno je těžkou ztrátou pro opravdový humanismus.“

Liturgická obnova neměla být zlomem v dosavadním vývoji, nýbrž organickým vývojem tradice. Musíme obnovit ducha liturgie a k tomu slouží počiny, jaké zavádí do své liturgie papež: orientace liturgické akce k Bohu, kříž uprostřed oltáře, svaté přijímání na kolenou a do úst, gregoriánský zpěv, prostor pro mlčení, krása posvátného umění. Je nutno obnovit eucharistickou adoraci: tváří v tvář přítomnému Pánu není možno zaujmout jiný postoj než klanění. Podoba současné liturgie není neměnná ani konečná. *Kath-net*

INTERVIEW MONS. LUIGI NEGRIHO PRO LIST LA VOCE DI ROMAGNA

Biskup diecéze San Marino – Montefeltro Mons. Luigi Negri, který byl jedním z mála biskupů, kteří poděkovali písemně Svatému otci za jeho motu proprio *Summorum Pontificum*, uveřejnil v listu *La Voce di Romagna* interview o „reformě reformy“ Benedikta XVI.

Mons. Negri byl profesorem dějin filosofie a teologie na katolické univerzitě v Miláně. Pak byl jmenován biskupem v San Marino. Byl blízkým spolupracovníkem Mons. Luigiho Giussaniho, zakladatele hnutí *Communione e Liberazione* a působí v jeho předsednictvu.

Kardinál Ratzinger napsal v Teologii liturgie (1. svazek sebraných spisů): „Ve vztahu k liturgii se rozhoduje o osudu víry a církve.“ 27. listopadu při nešporách za nenarozený život označil liturgii jako „místo, na kterém žijeme pravdu a pravda žije v nás“. Excellence, hlavní známkou tohoto pontifikátu je vztah mezi vírou a rozumem. Proč takový důraz na liturgii?

Liturgie je život Krista, který se uskutečňuje v církvi a který existenciálně zasahuje křesťany. Liturgie není prostě jen kult, který lidé vzdávají Bohu, jak je tomu v jiných náboženských formách. Liturgie je hluboko zasahující uskutečnění života, umučení a zmrtvýchvstání Pána, který přijímá svátostnou podstatu a v podstatném a zásadním smyslu vtahuje do sebe i křesťany tím, že Kristus a církve se skrze svátosti sjednocují. Liturgie hájí realitu Krista a církve. (...)

Od Druhého vatikánského koncilu a svým způsobem už před ním začala pozvolná „socializace“ liturgie, jako by základní hodnota liturgie spočívala v možnosti, že tzv. křesťanský lid má na této události takovou aktivní účast, která vyprazdňuje její svátostný charakter a stává se iniciativou katolického sdružení. Jsem přesvědčen, že spo-

Mons. Luigi Negri

lu s liturgií je v sázce i otázka víry a pravdy. Proto mám zato, že obrana plnosti nauky víry závisí na tom, jak je slavena a prožívána liturgie.

V knize *Teologie liturgie* kardinál Ratzinger poukazuje na tyto dva ústřední aspekty: Převažující tendenci chápat mši jako shromáždění, jako „událost určité skupiny nebo místní církve“, jako hostinu, tedy účast chápanou jako jednání různých osob, což se podle autora někdy dokonce zvrhne v parodii. Za druhé je to celebrování směrem k lidu, což v důsledku celé řady nedorozumění a dvojznačností se dnes „pokládá za plod liturgické obnovy, kterou chtěl Koncil“, jak píše papež. Výsledkem je, že společenství se stává uzavřeným kruhem a dochází k nikdy nevidané kle-

Tradiční mše svatá

„Clownmass“ (klaunská mše)

rikanizaci, která se všechna soustřeďuje na celebranta.

Jsem přesvědčen o tom, že papež v liturgii musí pokračovat v reformě reformy Koncilu. Je třeba ale důrazně říct, že tuto reformu dělá papež s těžkým srdcem. Nejde jen o negativní a pasivní odpor. Pokoncilní reforma byla v mnoha bodech uskutečněna na základě mylné interpretace, nebo se dělaly výjimky z pravidla – myslím na problém jazyka a přijímání na ruku. Existovaly silné tlaky biskupských konferencí proti Římu. Slabá vatikánská reakce vznikla v důsledku napětí a protinapětí, jaké začalo uvnitř struktur, které měly zajistit přesnou interpretaci a uplatnění Koncilu. Místo toho vzniklo zespolečnění liturgie, které vedlo k uplatnění lidských zákonitostí sociálního chování v liturgii a kněz se stal subjektem moci a ústředním bodem na úkor pravého subjektu eucharistické slavnosti a pravého středu, jímž je sám Ježíš Kristus.

Všechno, co potlačuje vědomí reálné přítomnosti Krista ve prospěch přítomnosti společenství, znamená ztrátu toho podstatného významu. V době, kdy se zaváděla liturgická reforma, napsala jedna velmi vysoká vatikánská osobnost – nemohu ji zde jmenovat, ale mohu dosvědčit obsah, který jsem osobně četl – že slavení mše se konečně opět stalo „zdravým cvičným polem katolické pospolitosti“. Tedy místo reálné přítomnosti Krista, který zemřel a vstal z mrtvých, který vytvořil nový Boží lid, nastupuje „zdravé cvičiště katolické pospolitosti“.

Můžete alespoň říct, zda se jednalo o osobnost, která stála nějaký stupeň nad Mons. Bugninim?

Mnoho stupňů výše než Mons. Bugnini.

Prezident Papežské komise Ecclesia Dei řekl rok po zveřejnění motu proprio, že mnoho biskupů a řeholních představených se postavilo proti papeži. To je těž-

Mons. Schneider

ké obvinění, jedná se přece o biskupskou neposlušnost. Jak tomu bylo ve Vaší diecézi?

Snažil jsem se svému kléru vysvětlit hlubší smysl motu proprio. Musím bohužel říct, že dosud nemáme prováděcí pokyny, na které léta čekáme. Konkrétně ani tam, kde biskup uposlechl, jak jsem učinil já, nejsou mše ve starém ritu slaveny všude, ale slaví se tam, kde to bylo v duchu motu proprio zařízeno.

Když říkám, že papež má těžkosti s prosazením „reformy reformy“, myslím také na dosud chybějící prováděcí pokyny. Zdá se mi, že odpor není ani tak namířen proti motu proprio, spíše mám za to, že mnozí nechtěli, aby byla zpochybněna převládající interpretace koncilních textů a jejich praktický dopad na liturgii. (...) Velká většina církve se domnívá, že reformy 2. vatikánského koncilu zrušily všechno, co bylo před Koncilium. Papež mluví jasně o hermeneutice zlomu.

Jak sloužil mši svatou Luigi Giussani?

Viděl jsem ho celebrovat mši podle Pia V. Viděl jsem ho také celebrovat reformovanou liturgii a dělal to vždy s plným vědomím, že je zástupce Krista. Myslím, že měl v liturgii i v jiných otázkách Koncilu interpretační těžkosti, jak nyní vychází na povrch. Je proto správné, že papež Benedikt XVI. začíná usilovat o autentickou interpretaci Koncilu.

Pramen: www.messainlatino.it

Překlad -lš-

Nevýstižná velikost Matky Církve

Historik Michael Hesemann je přesvědčen: Matka Boží je všechno, jen ne obyčejná venkovská dívka, když se setkala s andělem Zvěstování. Spíše náleží plně do tradičně královského rodu jako potomek Davida. „Musela mít vynikající znalosti starozákonních spisů, ze kterých široce citovala,“ domnívá se Hesemann. Kromě toho je třeba vycházet z přesvědčení, že složila slib panenství. O těchto otázkách s ním rozmlouvá redakce časopisu ZENIT.

Pane Hesemann, v lednu vyjde vaše nová kniha „Maria z Nazareta: historie – archeologie – legendy“. Je to životopis Panny Marie. Co vás na ní fascinuje?

Označil bych Marii bez přehánění za nejvíce fascinující, nejvýznamnější a nejtajemnější ženu dějin. Vždyť svým „Fiat“, svým „Ano“ k božskému plánu vyvolala největší zvrat v lidských dějinách. K tomu navíc přistupuje, že také v dalších dvou tisíciletích stále znovu zasahovala do dějin, ať už jde o její zjevení v Guadalupe, které vyvolalo masové obrácení Indiánů, nebo zjevení třem pasáčkům ve Fatimě, kdy zjevila hlavní rysy dějin dvacátého století. Psal jsem o tom již v roce 1997 ve své knize *Fatimské tajemství*. To je jen malý poukaz na to, že Maria mě v mém spisovatelském díle vždy zajímala a inspirovala.

Bez ní, bez Matky Církve, je přece naše víra nepředstavitelná! Ale kdo byla tato žena, jaké předpoklady si přinesla, aby se stala novým lidským chrámem, do kterého vstoupil Bůh? Tato otázka mě zajímala všude, kdekoli jsem narazil na její stopu. Když jsem pak pracoval na své knize *Ježíš Nazaretský*, shromáždil jsem konečně dostatek materiálu pro životopis Panny Marie, abych tento projekt mohl uskutečnit. Zatímco Maria nás zvláštním způsobem vede k Ježíši, mně studium jejího Syna stále připomíná Matku, i když jsem samozřejmě na ni nikdy nezapomněl.

Ale kdo byla Maria? Převládá názor, že to byla prostá venkovská dívka, která byla náhle konfrontována s nadpřirozeným světem...

Ano, jako by se jednalo o jakousi Bernadettu Soubirous z 1. století před Kristem. Zde však nešlo o to, přijmout bez komentáře nebeské poselství v co nejčistší podobě, jako tomu bylo v Lurdech, kde prostá venkovská dívka byla skutečně tím nejlepším „poslem“. Maria byla ženou pověřenou umožnit příchod Mesiáše, Božího Syna, který vstoupil do jejího těla, aby se stal člověkem. Pak jsou zde poukazy Lukášova evangelia, které hovoří o tom, že se nejednalo o prostou venkovskou dívku.

Především je to její původ. Jestliže Ježíš byl z rodu Davida, pak to také znamenalo, že Maria pocházela z tradiční královské rodiny, která zchudla a ztratila politický význam, jak tomu bylo za dob Herodových; s Davidovými potomky byl Josef spřízněn nepřímo skrze adopci. Že musela Svatá rodina při sčítání lidu jít do Betléma, sídla Davidova rodu, to může podle římského daňového práva znamenat, že jeden z nich zde měl pozemek. Kdyby to byl Josef, nebyl by nucen vydělávat peníze jako potulný stavební tesař, „tekton“, jak říká původní řecký text evangelia. Proto mohla mít Maria v Betlémě určitý pozemek, snad nějakou pastvinu. Pokud byla „dědičnou dcerou“, tedy jediným dítětem svých rodičů, musela se vdát za muže ze stejného rodu, takže si můžeme být

► jisti, že Maria a Josef byli z Davidova rodu.

Dále čteme, že Maria měla příbuznou, která se vdala za chrámového kněze, snad i její matka pocházela z kněžského rodu Áronitů. I to svědčí o původu z tradičního židovského prostředí. Svědčí o tom i spojení s Nazaretem: Tato vesnice byla založena teprve v 1. století před Kr., když Hasmoneovci usídlili celé rodiny v území dobytém na severu; velká část z nich byli potomci Davida, kteří měli alespoň teoreticky jako rivalové nárok na trůn. Jméno Nazaret znamená hebrejsky „vesnice ratolestí“, což poukazuje na čeleď Davidovu. Rané křesťanské prameny skutečně potvrzují, že v sousední vsi Kochaba žili převážně Davidovci. O tom svědčí i jeden archeologický nále. I když byl Nazaret v Ježíšově době chudý, měl nekropoli (pohřebiště) srovnatelnou s královskými hroby v Jeruzalémě. I když jeho obyvatelé byli zchudlí, žili ve zřejmém vědomí svého královského původu.

Dalším zajímavým poukazem je Magnificat. Jestliže skutečně pochází od Marie, pak musel být nejen inspirován Duchem Svátým, ale předpokládá také vynikající znalost starozákonních textů, ze kterých významně cituje. To bylo sice pro Židovku výjimečné, ale nikoliv nemyslitelné. Již tehdy existovali rabíni, kteří si vážili teologicky vzdělaných žen.

Třetím důležitým poukazem je Mariina odpověď andělovi: *Jak se to stane, když muže nepoznám?* To nemohlo říct žádná obyčejná venkovská děvče ve věku na vdávání, protože to jen čekalo na to, kdy „pozná muže“. Dále Maria nehovoří jen o minulosti, že je dosud pannou, ale vylučuje kategoricky jednu provzdy pohlavní styk: *Nepoznám vám muže!* Jak je to možné v kultuře, ve které bezdětnost platila za poskvrnu, neboť původní Boží příkaz zněl: *Bud'te plodní a množte se!*

Teprve objevení svitků od Mrtvého moře nám ukázalo, že

v Izraeli existovaly celibátní ženy. Nejen v esénském, ale i v klasičtém židovství, i v tóře je řeč o slibu čistoty, který je platný i po uzavření sňatku, jestliže je s ním manžel srozuměn. Zasvěcení Hospodinu stálo nad povinností plození. Maria již dříve vedla život Bohu zasvěcený, a to i přes zasnoubení a pozdější sňatek s mužem, který zjevně tento slib respektoval, což vrhá zcela nové světlo na její život. Samozřejmě takový slib předpokládá hluboký vnitřní duchovní život, což svědčí o znalosti spisů z prostředí, ze kterého pocházela – potomků Davida a Árona. V tomto bodě nacházíme podporu i v apokryfním Jakubovu protoevangelium, které existuje prokazatelně již ve 2. století.

Citujte ve svém díle tzv. „Protoevangelium“, i když se jedná o sporný apokryfní spis. Jak to, že mu důvěřujete?

Protože velmi pěkně doplňuje někdy skoupé představy u Matouše a Lukáše a dává je do přesného kontextu, který je skrz naskrz židovský. A protože obsahuje historicky, archeologicky, a dokonce astronomicky ověřené údaje. Přispívá tedy k pochopení dění, které se stalo před 2000 lety. Naproti tomu nenašel jsem žádný rozporný údaj, který by nesouhlasil s evangeliem. Naopak, některé věci, které evangelium naznačuje, otevírají se nám při četbě protoevangelia. To vzniklo ve 2. století v židovsko-křesťanském prostředí, ve kterém „Pánovi příbuzní“ hráli velkou roli, a zachovávali tedy rodinné tradice.

Kdo je jeho autorem?

To nevíme. Je zde určitý pseudoepigraf a omylem se připisuje „Pánovu bratru“ Jakubovi, Ježíšovu bratranci, který byl ukamenován v roce 62. Je však docela možné, že spis stávká na ústní tradici, která sahá až k onomu Jakubovi.

(Dokončení)
Překlad -lš-

„U Boha není nic nemožného“ (Lk 1,37)

Marie Terezie Carloni byla jednou z nejobdivuhodnějších stigmatizovaných mystiček, které si Ježíš vyvolil a připravil pro neobyčejné poslání v církvi.

Narodila se v Urbanii v provincii Urbino ve střední Itálii v roce 1919 v aristokratické rodině, ve které žily náboženské tradice, ušlechtilost a milosrdenství. Velmi záhy osiřela. Když měla tři roky, matka jí zemřela na rakovinu a otec ji následoval za tři měsíce rovněž na následky zhoubných novotvarů. O malou Terezii a šestiletého bratra Adolfa začala pečovat babička, žena s přísnými náboženskými zásadami, která se pečlivě starala o to, aby svěřené děti získaly co nejvyšší vzdělání odpovídající jejich společenskému postavení.

Její výchovné metody narážely na živý temperament a železnou vůli vnučky, a to bylo zdrojem častých konfliktů. V dítěti rostla potřeba lásky, ale kupodivu, lásky, která se nesnažila brát, ale především dávat. „*Snila jsem o lásce, už když jsem měla pět let. Usínala jsem a v náručí jsem tiskla svou panenku, plakala jsem, protože jsem se cítila být její matkou. Ta panenka mi pomohla porozumět, že se musíme naučit trpět a milovat a nikdy o nic neprosit.*“

Babička, která byla k vnučce tak náročná, vůbec si nevšimla, že mezi domácím personálem jsou osoby, které mohou šířit jed pohoršení a bezbožnosti. Marie Terezie neměla nikoho, komu by se svěřila s pochybnostmi, které tyto osoby zasévaly. Ani zpovědníci nebyli na očekávané úrovni a zlehčovali povážlivě pochybnosti svědomí u mladé dívky. Tato situace jí otrávil den prvního svatého přijímání. Zdálo se jí, že přijímala svatokrádežně.

Marie Terezie milovala svatostného Ježíše, ale bála se ho, bála se kněží, zpovědi, náboženských praktik, děsily ji do-

konce sebevražedné úmysly. V 17 letech se rozhodla vykonat generální zpověď, ale narazila na zpovědníka, který ničemu nerozuměl. Utekla od zpovědnice... U dveří chrámu padl její pohled na Ukřižovaného, kterému poslala tato slova: „*Ještě se potkáme!*“ To se skutečně stalo. Ale zpáteční cesta k Ukřižovanému nebyla krátká...

Léta druhé světové války prožila na studiích v Římě a jako ošetřovatelka. Této práci se bez zbytku věnovala. V tomto období nechodila do kostela ani ke svátostem, ale modlila se a hrdině umrtvovala na úmysl obrácení zraněných a umírajících: „*Co jsem mohla udělat já, větev odtátá od vinného kmene? Trávila jsem bezesné noci na chladné podlaze u umírajících, kteří tak jako tak měli umřít, ale byli neuvědomělí a svedení. Kdyby aspoň mohli zakusit pokoj! Celé měsíce jsem zapomínala na spánek. Noci jsem trávila v opuštěné kapli, ležela jsem před křížem a svátostným Spasitelem. O co jsem prosila? Pro sebe nic, protože jsem se nepokládala za živou. Prosila jsem za ty, kteří ještě nebyli vyloučeni z církve.*“

Odnikud se jí nedostávalo duchovní opory. Jeden kněz jí řekl, že když nechodí na mši a nepřistupuje ke svatému přijímání, žije ve hříchu a nic z jejích skutků nemá cenu. „*Nikdo mi neřekl, že Bůh je milosrdný. Nikdo mi neukázal ani za nehet naděje, že se budu moci zvednout. Cítila jsem, že čím více se vzdaluji od Boha, tím více ho miluji.*“

Když pracovala v nemocnici, poznala mladého obětavého lékaře, se kterým jí požil hluboký cit. Ale stalo se další neštěstí. Když šli po ulici již v době

po policejní hodině, zastavila je hlídka, a než stačili ukázat průkaz, policista lékaře postřelil. Než ho Marie Terezie odnesla do nemocnice, na ulici zemřel... To byl rozchod s myšlenkou na manželskou lásku.

Když skončila válka, Marie Terezie měla 26 let a neměla představu, co by měla dělat. Skončila studium pedagogiky, ale učitelská práce jí nevyhovovala, raději se chtěla věnovat ošetrovatelské službě, protože všechno, co dělala, chtěla dělat s vášní. Jejím heslem bylo: „*Budťo všechno, nebo nic; udělala jsem všechno, co bylo možné, a co je nemožné, to ještě udělám.*“

Rodina neakceptovala záměr Marie Terezie být ošetrovatelkou a chtěla ji provdat. Její bratr se tehdy oženil a odstěhoval se z Urbanie. Babička právě těžce onemocněla. Marie Terezie usilovala o to, aby se nemocná, jejíž dny byly sečteny, sblížila s Bohem. V tom jí mohl pomoci jen nějaký svatý kněz. Obrátila se na tehdejšího faráře Kryštofa Campanu. Ten se nemocné ujal a v květnu 1951 zemřela s pokojem v srdci.

Marie Terezie zůstala úplně sama. Přišly pokusy o sebevraždu... „*Ztrápená a vyčerpaná, posedlá strachem, že zemře, a neudělala jsem nic, co by mělo vůbec nějakou cenu, ze zoufalství jsem se rozhodla, že to ještě jednou zkusím se zpovědi, a přísahala jsem, že to bude naposled.*“

„*Připravovala jsem se na to celý týden intenzivní modlitbou a přísným umrtvováním... Divná věc, ale pravdivá: pochopila jsem hned, že tento zoufalý pokus byl milost. Můj farář mě vůbec neodmítl, jak jsem čekala, vůbec něčemu se nedivil, nic mi nevyčítal... Šestnáctihodinová zpověď rozdělená na tři etapy mi konečně dovolila shodit z beder ohromné břemeno a vrátila mi pokoj.*“

Po té zpovědi následovaly další. Don Campana se rychle zorientoval, že jeho kajicnice touží po hlubším náboženském životě, po pokání, sebeoběti,

po sjednocení s Bohem. Vyslovila touhu složit slib čistoty, ale zpovědník nespěchal s povolením, protože věděl, že jde o mladou ženu, velmi urozenou. Nakonec však přece svolil. Navzdory odporu příbuzných Marie Terezie nastoupila jako ošetrovatelka u kamiliánů v Miláně. Se svým zpovědníkem v Urbanii však udržovala kontakt a psala mu o všem, co se s ní děje.

Počátkem roku 1952 se mu začala svěřovat s novými jevy ve svém životě. V určitých obdobích se stávala zcela lhostejnou k okolnímu světu a naopak pocítovala v sobě přítomnost jakoby druhé osoby, která k ní promlouvala. Dělo se tak vždy v úterý a v pátek. Ten vnitřní hlas se postupem doby stával tak intenzivním, že se musela zamknout ve svém pokoji, aby si druzí nevsimli, co se s ní děje. „Hlas“ mluvil a ona odpovídala.

Když skončila práci u kamiliánů v Miláně a vrátila se do Urbanie, stal se P. Campana osobně svědkem nového stavu své penitentky. Nařídil jí, aby pečlivě zapisovala všechno, co jí „hlas“ vzkáže. Popsal tento dialog těmito slovy:

„*Když rozmlouvala se mnou, viděl jsem, jak zavírá oči, stává se nepřítomnou a vede rozhovor s „někým“ neviditelným, ale přítomným v její obrazotvornosti. Trvalo to 15-30 minut, pak se všechno vrátilo k normě... Dialog měl vždy duchovní obsah a probíhal ve shodě s naukou církve. Byla to*

Pokoj Marie Terezie Carloni

Marie Terezie Carloni

výzva k co nejintenzivnější lásce k Bohu, vyznávané v první a druhé osobě »já« a »ty«.“

„Hlas“ se také obracel se vzkazy na duchovního vůdce, vždy prostřednictvím Marie Terezie. V březnu 1952 kněz uslyšel: „*Toužím opakovat v této duši své umučení. Ty, jakožto její duchovní vůdce, to můžeš přijmout, nebo odmítnout, protože provádíš vládu mým jménem, ale věz, že taková je moje vůle.*“ - „*Ale kdo jsi?*“ *zeptal jsem se, i když jsem dokonale chápal, kdo to je. „Jsem Ježíš, ta duše se mi zcela obětovala a já jsem přijal její obět.“*

Krátce nato se chtěl zpovědník přesvědčit, do jaké míry si je Marie Terezie vědoma a připravena splnit vůli Pána Ježíše, a položil jí otázku, zda souhlasí, aby spojení s Pánem bylo spojením v jeho umučení. Terezie odpověděla: „*Kdyby to ode mne chtěl, jsem připravena.*“

Od té doby každý pátek od 12 do 15 hodin prožívala agonii Pána Ježíše na kříži. Na doporučení zpovědníka podstoupila Terezie psychiatrické vyšetření, ale lékař nezjistil žádné patologické odchylky od normy. Na podzim 1952 se u ní objevila stigmata.

Dva měsíce nato poručil „hlas“ zpovědníkovi, aby zavedl Marii Terezii do prázdné kaple přiléhající ke kostelu na duchovní zasnuby. Když poklekla před oltářem, uslyšela, že „*Pán Ježíš souhlasí s tím, že bude tvým snoubencem, ale chce, aby se jeho snoubenka podobala jemu: bude*

pronásledována, deptána, očerňována, bude trpět tělesně i duševně... Když jí budou lidé pohrdat, bude Bohem přijata jako nejceněnější perla, získaná a vydaná jako cena nebe za mnoho duší.“

Zpovědníkovi byla adresována slova: „*Běž k oltáři, vezmi prsten, který je pod plátnem, vlož ho mé snoubence jako hmatatelné znamení mých zasnub.*“ Kněz to udělal. Pod oltářním plátnem před svatostánkem našel zlatý prsten, který tam nikdy neviděl. Vložil ho na prst Marii Terezii a řekl: „*To není ode mne. Někdo ti dává tento prsten na znamení svého sjednocení s tebou.*“ Tak byla Marie Terezie vybrána a připravena na velké poslání, které měla v církvi splnit.

Jak vypadal vstup do této mise? Dejme hlas zpovědníkovi Marie Terezie:

„*4. ledna zemřela v Rusku Ivana Puškinová, pravnučka velkého ruského básníka. Tajně vyznávala katolickou víru, organizovala podzemní církve a obětovala svůj život za spásu Ruska a vědomě z této spásy vylučovala duši Stalina, protože ji dělala míra zločinů, které spáchal. Jednou v pátek během tříhodinové agonie jsem byl uvědoměn o smrti této ženy. Bylo mi uloženo, abych se zeptal Marie Terezie, zda je ochotná přijmout zástupně její obět se všemi důsledky, jaké se pojily s obětí za Rusko a za všechny země, které Rusko opanovalo a kterým se snažilo vnutit ateistický materialismus. Zeptal jsem se jí na to, ještě než skončily její tři hodiny utrpení. Odpověděla mi: »Jestli to Pán chce a dá mi k tomu potřebnou sílu, souhlasím.« Od té doby Marie Terezie cítila, jak utrpení postupně sílí, a její duši tížil nesmírný smutek.*“

(Pokračování)

Pramen: Alberto Di Chio, Luciana Mirri: Maria Teresa Carloni - apostolka prześladowanego Kościoła. Nakladatelství Sester Loretánek, Varšava 2009

Svatá Veronika Giuliani hovoří ke kněžím

Tuto noc po dlouhém trápení jsem měla vidění, ve kterém mi Pán ukázal mnoho kněží, všechny oděné v kněžském šatu; ale současně mi dal na srozuměnou, že mezi nimi je mnoho jidášů a jeho nepřátel. (...) A náhle část z nich se stala pekelnými stvůrami, a co horšího, samotnými démony. Při tomto strašném pohledu Pán od hlavy až k patě ronil krev. Přitom mi řekl, že krev, kterou prolévá, způsobují hříchy a svatokrádeže, kterých se dopouštějí oni kněží, kteří byli jako meče a bodce, jako množství ran a úderů proti Jeho božskému majestátu. A dal mi spatřit, že jeho předrahá krev plyne na zem jako řeka, a já jsem viděla, jak málo úcty a málo uvědomění projevují ti, kteří mají moc držet ho v rukou, ale také ho nehodně přijímat, a to dělali všichni ti, které mi ukázal.

Zeptala jsem se ho, zda mi dovolí, abych je napomenula, ale On mi řekl: *Ti si to neuvědomí až do posledního soudu. Jsou všichni odsouzeni do věčného ohně.* Odpověděla jsem: „Ať se stane tvá svatá vůle. Ale pověz mi, Pane, nevyvolil sis mě, abych byla prostředníkem mezi Tebou a hříšníky? Nuže, jsem připravená dát život a krev pro tvoji slávu a pro spásu těchto duší.“ Pán mi řekl: *Ano, to je všechno pravda, ale pro takové jako oni není už léku, protože ustavičně po mně šlapou a bičují mě.* Když to řekl, jeho tvář nabyla přísného vzezření, a řekl: *Odejděte, zlořečení! Ó Bože, ihned jsem spatřila, jak zmizeli v hustém dýmu. Naopak ty, kteří kteří zůstali v kněžském šatu, Pán blahoslavlil a potvrdil je jako správce svého Těla a své Krve.*

Jednou mi dal Pán pochopit, jak velice se mu nelíbí urážky, kterých se dopouštějí řeholníci, a zvláště ti, kteří se stali správci jeho nejsvětějšího Těla a Krve, tj. kněží. Pán mi řekl: *Takoví jsou*

příčinou, která strhává do propasti celý svět, protože jsou to ti, kteří si poslušují mnou, berou mě a drží ve svých rukou, nikoliv aby mě oslavovali, ale aby tupili a uráželi. Pak mi řekl: *Hled! A ihned jsem viděla, jak se z nich staly bytosti strašnější než samotní démoni: Nemohu mít pro ně slitování, ne, ne, ne!* A znovu je od sebe zavrhl s prokletím. (D II, 9)

Po svatém přijímání jsem byla vytržena do extáze a viděla jsem oslaveného Pána, který mi řekl: *Jsem tvůj Ženich (...) Zůstávej ve mně; utvrď se v mé vůli a nepochybuj. Jsem zde pro tebe. Jaké máš nejvroucnější přání?* V tom okamžiku jsem mu doporučila jednu osobu, a on mi ji ve stejném okamžiku ukázal. Vypadala jako démon v pekle, tak strašný, že sám Pán si zakrýval tvář, aby ji neviděl. Zeptala jsem se Pána, kdo je tato příšera, a on mi řekl, že je to ta osoba, kterou mu doporučuji. Můj Bože, jak mě vyděsila. Nemohu říct, kdo to je, i když není z tohoto města, ale je zde a je to kněz. Bůh mi dal

pochopit, že tento kněz všechno své myšlení zaměřuje k pozemským věcem, že mu mnoho záleží na lidských počtech, a to je věc, která se Bohu velmi nelíbí, protože taková srdce jsou připoutána k bohatství, vládne v nich skrytá pýcha, jakou Pán nemůže snést, zvláště ne u kněží.

Pochopila jsem, že Pán se ocitá v rukou takových osob, jako byly ruce Jidáše, zrádce. Pak ta osoba ihned zmizela v hustém dýmu.

Když jsem Pánu odporoučela současné potřeby, ukázal mi, jak je urážen jidáš, kteří ho každý den zrazují na svatém oltáři. Začala jsem mu tedy nabízet oběti, prosila jsem ho za odpuštění mých hříchů a mých nevděčností, prosila jsem ho pro jeho lásku, aby je netrestal. Nabídl jsem se, že budu trpět mučení a tresty na pokání za své hříchy a za hříchy druhých; žádala jsem ho o duše, o všechny duše a řekla jsem: „Můj Bože, Ty jsi celá láska, prokaž mi milost, odlož tresty a odpusť nám! Nabízím

Sv. Veronika Giuliani

se Ti, že budu trpět muka z lásky k Tobě.“ Když jsem to řekla, viděla jsem, že mi prokáže milost, ale jen pro tentokrát. Ihned jsem odpověděla: „Můj Bože, chtěla bych tuto milost provždy!“ On mi odpověděl: *Uděluji ti ji nyní, ale navždy ne!* Pán byl skutečně urážen. (D III, 74)

Jednou ráno po duchovním svatém přijímání jsem zakusila stejný pocit jako při svátostném přijímání a ocitla jsem se v extázi. Vzpomínám si, že Bůh mi doporučil zvláště kněze, především ty, kteří nejsou v milosti Boží, protože je jich mnoho, a jak mnoho! (D III, 420)

V jedné extázi mi nejsvětější Maria řekla: *Dcero, mnoho křesťanů žije jako šelmy; mezi věřícími není víra, žijí, jako by Bůh neexistoval; a můj Syn již má důtky, aby je potrestal... Ó, kolik kněží a kolik řeholníků uráží Boha! Ti všichni šlapou po svátostech, pohrdají nejdražší Krví Ježíšovou a šlapou po ní. Ti otravují komunity a celá města; jsou jako nakažení morem, mají jméno křesťané, ale jsou horší než nevěřící. Dcero, modli se, posti se, trp tresty a snaž se, aby to všichni dělali, aby Bůh odložil bič.* (srov. D III, 999)

Na konci mše jsem požádala nejsvětější Marii, aby pozhledla spolu s knězem mé představené, mým spolusestrám, všem, kteří pomáhají mé duši, papeži a všem ubohým křesťanům, a ona mi odpověděla. *Papež má málo těch, kteří jsou praví křesťané. Dcero, modli se a vyzývej k modlitbě, především za kněze, kteří špatně zacházejí s mým Synem.* (srov. D III, 1196)

Duchovní cvičení na Velehradě – 1. pololetí 2011

20. 2. – 26. 2.	Kněžské exercicie	Mons. V. Šíma
10. 7. – 15. 7.	Kněžské exercicie	Mons. J. Hrdlička
9. 10. – 14. 10.	Kněžské exercicie	P. Jacques Philippe
6. 11. – 11. 11.	Kněžské exercicie	P. Augustyn
13. 11. – 18. 11.	Kněžské exercicie	P. J. Čupr SJ
4. 3. – 6. 3.	DC pro laiky, pastorační asistenty a akolyty	P. J. Szkandera
11. 3. – 13. 3.	DC pro členy a příznivce Matice svatoantonínské	Mons. V. Šíma
14. 3. – 18. 3.	Postní duchovní obnova	P. S. Peroutka SJ
18. 3. – 20. 3.	Víkend pro seniory (Centrum pro rodinu)	P. S. Peroutka SJ
25. 3. – 27. 3.	Rekolekce pro katechety	Mons. P. Posád
5. 4. – 7. 4.	Rekolekce pro kostelníky	Mons. J. Graubner
8. 4. – 10. 4.	Rekolekce pro kostelníky	Mons. J. Graubner
12. 4. – 16. 4.	DC pro pracovníky charit	P. J. Šich
10. 5. – 14. 5.	Exercicie s Pannou Marií	P. J. Hladiš SJ
12. 5. – 15. 5.	Příprava na manželství	P. O. Šustáček
5. 6. – 11. 6.	Exercicie pro řeholnice	P. J. Čupr SJ
24. 6. – 26. 6.	DC formou večeřadla	P. Š. M. Filip OP

Bližší informace naleznete na www.stojanov.cz. Přihlášky posílejte na adresu: Římskokatolická duchovní správa Stojanov, Salašská 62, 687 06 Velehrad
• tel. 572 571 420 nebo 572 571 531 • e-mail: velehrad@stojanov.cz.

Věz, že nyní nastala doba, kdy je jen málo těch, kteří se spásí. Všichni urážejí Boha a protíví se jeho zákonu, ale hříchy, které se Bohu nejvíce nelíbí, jsou ty, kterých se dopouštějí řeholníci a kněží, kteří každý den ráno nehodně proměňují. Ó, jak mnoho jich jde do pekla! Dcero, Bůh chce, abys trpěla a modlila se za ně za všechny. (D IV, 358)

Panna Maria popsala Veronice sedm míst, těch nejbolestnějších, jaká v pekle jsou, a komu jsou určena:

První místo, kde je připoután sám Lucifer a s ním Jidáš, který mu dělá sedadlo, a tam jsou ti, kteří jsou následovníky Jidáše.

Druhé místo je to, kde jsou všichni hierarchové a preláti svaté Církve, protože byli pozdviženi k důstojnosti, a oni zvrátili pocty a víru, šlapou po krvi Ježíše Krista, mého Syna, nesmírnými hříchy. (...) Na **třetím místě**, které jsi viděla, jsou řeholníci a řeholnice. Na **čtvrtém místě** jsou všichni zpovědníci, kteří oklamali duše, své penitenty, na **pátém místě** jsou duše soudců a správců spravedlnosti. Na **šestém místě** jsou všichni představení a představené řeholníků. Na **sedmém místě** jsou všichni ti, kteří chtěli žít podle vlastní vůle a dopouštěli se hříchů, zvláště tělesných. (D IV, 744)

Nejsvětější Panna řekla svaté Veronice: *Vě vytržení jsi byla přenesena do pekla, abys zakusila nová muka, a po svém příchodu jsi viděla, jak velké množství duší padá do pekla, a každá z nich má tam místo svého trápení. Poznala jsi, že jsou to duše různých národností a různých stavů, křesťané i nevěřící, řeholníci i kněží. Ti poslední jsou Luciferovi nejbližší a trpí tak, že to lidská mysl vůbec nemůže pochopit. Když tyto duše přijdou do pekla, celé peklo slaví svátek, okamžitě zakoušejí pekelná muka a urážejí Boha.* (D IV, 353)

Pramen: Deník sv. Veroniky Giuliani. Zveřejnily Suore Francescane dell'Immacolata - Monastero delle Murate

Marie Julie Jahenny (doplnění)

Ačkoliv při četbě proroctví Marie Julie Jahenny zaujme čtenáře nejvíce předpověď Božího zásahu a třídní temnoty, nejzávažnější částí je líčení velkého úpadku víry, mravů a kázně v Církvi. Tato vize budoucnosti má svou obdobu v málo známých prorockých viděních blahoslavené Anny Kateřiny Emmerichové. Tato vidění stará více než dvě staletí nápadně odpovídají mnoha negativním jevům současného světa. Uvádíme proto pro srovnání výtah z těchto prorockých vidění německé stigmatizované mystičky na doplnění toho, s čím se k nám obrátil Pán prostřednictvím výjimečné francouzské charismatické ženy.

Z PROROCTVÍ BL. ANNY KATEŘINY EMMERICHOVÉ

Zdá se, že na začátku třetího tisíciletí byl satan skutečně spuštěn z řetězu a dostal svobodu uskutečnit své nenávistné záměry proti pokolení Beránka. Potvrzují nám to mnohá soukromá zjevení. Již téměř před dvěma staletími předpověděla osvobození Satana blahoslavená Anna Kateřina Emmerichová.

„Uprostřed pekla jsem viděla strašnou temnou propast a v ní byl svržený Lucifer a byl spoután pevně řetězy. ...Sám Bůh to nařídil; bylo mi řečeno, pokud si dobře vzpomínám, že bude uvolněn na určitou dobu, padesát nebo šedesát let před rokem 2000. Určitý počet ďáblů bude uvolněn ještě dříve než Lucifer...“

„Viděla jsem falešnou církev, do města (Říma) přicházeli bludaři nejrůznějšího typu. ...Místní klérus byl vlašný, viděla jsem velkou temnotu... Zdálo se, že klam se šíří na všechny strany. Celé katolické skupiny byly utiskovány, vyháněny, zbaveny svobody, všude velké utrpení, války a prolévání krve. Divoká a nevzdělaná lůza páchala násilím. Ale to všechno netrvalo dlouho.“

„Viděla jsem cizí církev, která byla zbudována proti všem pravidlům... Nebyli zde andělé, aby bděli nad její výstavbou. V této církvi nebylo nic, co by přicházelo shůry. ...Bylo zde jen rozdělení a chaos. Byla to zřejmě církev lidského původu podle poslední módy, podobně jako nová nepravověrná církev v Římě, která se zdála té církvi podobná. (12. září 1820) V cizí církvi bylo všechno prováděno mechanicky. Všechno bylo podle lidského rozumu... Viděla jsem nejrůznější osoby, věci, nauky a názory.

Bylo v tom něco pyšného, domyšlivého a násilného a zdá se,

že budovatelé byli velmi úspěšní. Neviděla jsem ani jednoho anděla nebo světce, který by jim pomáhal. Ale v pozadí v dálce jsem viděla krutý národ vyzbrojený oštěpy. A viděla jsem jednu postavu, která se smála a řekla: »Postavte ho tak pevný, jak můžete. Jen my ho srovnáme se zemí.«“

Anna Kateřina Emmerichová

„Mezi tím, co jsem viděla, bylo také velké procesí biskupů. Poznávala jsem jejich myšlenky a slova skrze obrazy, které jim vycházely z úst. Jejich hříchy proti náboženství byly znázorněny deformacemi jejich těla. Někteří měli jen tělo s temným mrakem místo hlavy. Jiní měli jen hlavu a jejich těla a srdce byla jako hustá pára. Někteří byli chromí, jiní ochrnutí; jiní zase spali nebo vrávali. (1. června 1820)

Viděla jsem snad všechny biskupy světa, ale jen málo z nich bylo takových, jak mají být. Vi-

děla jsem také Svatého otce pohrouženého do modlitby a bohabojného. Jeho zjevu nechybělo nic, ale byl zesláblý pro vysoký věk a mnoho utrpení. Hlava se klátila ze strany na stranu a padala na hruď, jako by usínal. Upadal často do mrákot a zdálo se, že umírá. Ale když se modlil, posilovala ho nebeská zjevení. V té chvíli byla jeho hlava vzpřímená, ale jakmile mu opět klesla na hruď, viděla jsem mnoho osob, jak se rychle ohlížely napravo i nalevo, tj. směrem k světu.

Pak jsem viděla všechno, co se týkalo protestantismu, který postupně nabýval vrchu a katolické náboženství se hroutilo do úplného úpadku. Mnoho kněží bylo přitahováno svůdnými naukami, které hlásali mladí učitelé, a ti všichni přispívali k dílu zkázy.

V těch dnech víra upadne velmi hluboko a zachová se na málo místech a v nemnohých domech a rodinách, které Bůh uchrání od pohromy a válek.“ (1820)

„Viděla jsem mnoho církevních hodnostářů, kteří byli exkomunikováni, ale zdálo se, že se o to vůbec nestarají a neberou to na vědomí. Byli exkomunikováni, když spolupracovali s plány, vstupovali do sdružení a zastávali názory, na které bylo vysloveno anathema. Bylo možno vidět, jak Bůh potvrzuje dekrety, řády a interdikty, které

LITURGICKÉ SLAVENÍ VÁNOC JE TAJEMSTVÍ

Narození Páně je prvotinou „*sacramentum-mysterium paschale*“, tzn. počátkem ústředního tajemství spásy, které vrcholí v utrpení, smrti a vzkříšení, protože **Ježíš začíná obětovat sebe sama z lásky již od prvního okamžiku své lidské existence v lůně Panny Marie**. Vánoční noc je tudíž hluboce spojena s velkou noční vigilií Velikonoc, kdy se dovršuje vykoupení slavnou obětí zabitého a vzkříšeného Pána. Samy jesličky jako obraz vtělení Slova jsou v evangelním podání narážkou na Velikonoce, a je zajímavé pozorovat, jak je ve východní tradici v některých ikonách Narození zobrazováno Dítě Ježíš zavnuté v plénkách a položené do jeslí, které mají podobu hrobu. Je to narážka na chvíli, kdy bude sňat z kříže, zavnut do pláten a uložen do hrobu vytesaném ve skále (srov. Lk 2,7; 23,53). Vtělení a Velikonoce nestojí vedle sebe, nýbrž jsou neoddelitelnými klíčovými body jediné víry v Ježíše Krista, Vtěleného Božího Syna a Vykupitele. Kříž a Zmrtvýchvstání předpokládají Vtělení. Jedině proto, že Syn – a v Něm samotný Bůh – opravdu „sestoupil“ a „stal se tělem“, jsou smrt a zmrtvýchvstání Ježíše událostmi, které se týkají nás současníků, zohledňují nás, vyprošťují nás ze smrti a otevírají budoucnost, v níž toto „tělo“, pozemská a přechodná existence vstoupí do věčnosti Boha. Návštěva jesliček v této jednotící perspektivě Kristova Tajemství orientuje k návštěvě eucharistie, kde se setkáváme s reálně přítomným, ukřižovaným a zmrtvýchvstalým Kristem, živým Kristem.

Liturgické slavení Vánoc tedy není jenom připomínka, nýbrž především tajemství; není jenom památka, nýbrž také přítomnost. Pro pochopení smyslu těchto dvou neoddelitelných aspektů je třeba žít intenzivně celou vánoční dobu tak, jak ji prezentuje církev. Vzato v tom nejširším smyslu trvá 40 dní, od 25. prosince do 2. února, od slavení Vánoční noci, Božího Mateřství, Zjevení Páně, Křtu Páně, svatby v Káni až k Uvedení Páně do chrámu, podobně jako v době velikonoční, která je až k Letnicím tvořena celkem padesáti dny.

Benedikt XVI., generální audience 5. ledna 2011

vydává Hlava Církve a dodržuje je, i když lidé o ně nemají zájem, odmítají je a tropí si z nich posměch.“

„Viděla jsem jasně bludy, úchylinky a nesčetné hříchy lidí. Viděla jsem jejich šílenství a zlobu jejich skutků proti pravdě a proti rozumu. Byli mezi nimi kněží a já jsem s velkou radostí snášela své utrpení, aby se obrátili a polepšili.“

„Viděla jsem mnoho pastýřů zapletených do záležitostí nebezpečných pro Církev. Budovali velkou církev, velkou a extravagantní. Do té měli být připuštěni všichni se stejnými právy: evangelíci, katolíci a nejrůznější sekty. Tak měla vzniknout nová církev. ...Ale Bůh měl jiné plány. (22. dubna 1823)

Viděla jsem také různé oblasti země. Můj Průvodce (Ježíš) jmenoval Evropu a o jedné malé oblasti se vyjádřil překvapujícími slovy: »Hle, Prusko, nepřítel.« Pak mi ukázal jiné místo na severu a řekl: »Tato Moskva, země Moskvy přinese mnoho zla.«“

„Měla jsem vidění velkého soužení. Zdálo se mi, že klérus požadoval povolení, které nemohlo být schváleno. Viděla jsem mnoho starých kněží, kteří hořce plakali, zvláště jeden z nich. Také někteří mladí plakali. Ale jiní mezi nimi byli vlažní, a dělali bez námitek, co se po nich chtělo. Bylo to, jako by se lidé sami rozdělili na dvě strany.“ (12. dubna 1820)

„Preláti vnitřní hierarchie se zdáli být neupřímní a zbavení horlivosti; nelíbili se mi. Mluvila jsem s papežem o biskupech, kteří mají být jmenováni. Řekla jsem mu, že nesmí opouštět Řím. Kdyby to udělal, vznikl by velký chaos. Myslel si, že zlo je nevyhnutelné a že by měl odejít, aby zachránil mnoho věcí. Byl velmi nakloněn tomu opustit Řím a povzbuzovali ho, aby to udělal.“

„Viděla jsem žalostné věci. V chrámě se hrály hazardní hry, pilo se a mluvilo. Dvořili se zde ženám. Pronikly sem všechny

druhy hanebnosti. Kněží všechno povolovali a panovala zde velká neúcta. Viděla jsem i židy, kteří se nacházeli pod podloubím chrámu. Všechno mě to naplňovalo velkým smutkem.“ (27. září 1820)

„Církev se nacházela ve velkém nebezpečí. Musíme se modlit za papeže, aby neopouštěl Řím. Kdyby to udělal, vzniklo by tím nepředstavitelné zlo. Protestantská nauka a nauka schizmatických pravoslavných Řeků se všude šířila. Vidím na tomto místě Církev ohroženou tak rafinovaným zlem, že už zbývá sotva stovka kněží, kteří nejsou pomýlení. Všichni pracují na zničení, dokonce i klérus. Blíží se velká spoušť.“ (1. října 1820)

„Když jsem viděla chrám Svatého Petra v troskách a způsob, jak se na tomto díle zkázy podílí mnoho příslušníků kléru, – při-

tom nikdo to nechtěl dělat otevřeně před druhými – byla jsem z toho tak znechucená a volala jsem Ježíše ze všech sil a žádala jsem ho o milosrdenství. Pak jsem uviděla svého nebeského

Ženicha a On ke mně dlouho promlouval...“

Řekl mi mezi jiným, že toto přemístování Církve z místa na místo znamená, že se bude jevit jak v úplném úpadku. Ale znovu vstane. I kdyby zůstal je jeden jediný katolík, Církev by zvítězila, protože se nezakládá na lidských úmyslech a lidském rozumu. Dal mi spatřit, že nezůstal takřka žádný křesťan v prapůvodním smyslu slova (4. října 1820).

Pak jsem viděla zjevení Matky Boží, která řekla, že soužení bude velmi velké. Řekla, že tyto osoby se musí velmi vroucně modlit. ...Mají se modlit především za to, aby církev temnot opustila Řím.“ (25. října 1820)

„Viděla jsem chrám Svatého Petra. Byl celý zbořený s výjimkou presbytáře a hlavního oltáře. Svatý Michael sestoupil ve zbroji do chrámu a hrozil mečem určitému počtu nehodných pastýřů, kteří chtěli vstoupit do chrámu. Ty části chrámu, které byly zbořeny, byly rychle obnovovány, aby mohly být slaveny bohoslužby tak, jak se patří. Ze všech částí světa přicházeli kněží a věřící a obnovovali chrám, protože ničitelé nebyli schopni pohnout těžkými základními kvádry.“⁽¹⁾ (10. září 1820)

„Měla jsem vidění svatého císaře Jindřicha. Viděla jsem ho v noci, samotného na kolenou u hlavního oltáře velkého a krásného chrámu... A viděla jsem blahoslavenou Pannu, jak sama sestupuje. Položila na oltář rudé sukno a na ně bílé plátno, na to položila knihu intarzovanou drahými kameny, zapálila svíce a věčné světlo...“

Přišel osobně Spasitel v kněžském rouchu.

Mše byla krátká. Na konci mše nebylo evangelium svatého Jana. Když mše skončila, Maria se obrátila k Jindřichovi, vztáhla k němu ruku a řekla, že to bylo uznání za jeho čistotu. Povzbudila ho, aby neváhal. Viděla jsem anděla, který se dotkl

AKCE NINIVE

Pod tímto názvem uspořádala už potřetí světová pomocná organizace Kirche in Not v rádiu HOREB **Noc modlitby**. Od večera 6. ledna do rána pátku 7. ledna byly živě vysílány z domácí kaple mnichovské pobočky Kirche in Not modlitby (mj. růženec, křížová cesta, adorace, meditace nad slovem Božím...) za obrácení a posvěcení národa. Připomnělo mi to naši výzvu k modlitebnímu tažení za záchranu našeho českého národa (máte-li vy nebo vaši přátelé internet, najdete si: <http://modlitba.maticecm.cz>). Najděte si v Bibli v knize Jonáš zprávu o poslání proroka Jonáše, kterého Hospodin pověřil poselstvím obyvatelům Ninive – žili velmi špatným životem: „Ještě 40 dnů a Ninive bude vyvráceno!“ Celé Ninive králem počínaje se dalo na pokání a Bůh je ušetřil. Při dnešním odpadu od Boha a výsměchu jeho Desateru se těžko dá čekat zásadní celkový obrat v lidstvu. Následky lidské vzpoury proti Stvořiteli budou zřejmě katastrofální. Mohou se však zmenšit modlitbami a obětmi. Ty mohou dosáhnout obrácení mnoha lidí a zmírnit tresty.

Sestra Lucie řekla v prosinci roku 1957 P. A. Fuentesovi: „Dva prostředky, které jsou nám dány pro záchranu světa, jsou modlitba a oběť. Vidíte, otče, Nejsvětější Panna nám chtěla dát v těchto posledních časech, ve kterých žijeme, novou schopnost k modlitbě svatého růžence. Ona natolik zesílila svou pomoc, že nemůže být problém, ať jakkoli těžký, materiální, či zvláště duchovní, v životě osobním každého z nás nebo v životě našich rodin, v životě rodin světa, náboženských komunit, či přímo v životě národů, který by nemohl být vyřešen modlitbou svatého růžence. Svatým růžencem se zachráníme, posvětime, utěšíme Našeho Pána a dosáhneme spásy mnohých duší.“

Při pohledu na dnešní stav lidstva je jasné: je potřeba **permanentní AKCE NINIVE**. -jv-

chrániče jeho kyčle, jako Jakuba. Jindřich zakusil velkou bolest a od toho dne kulhal.“⁽²⁾ (12. července 1820)

„Viděla jsem jiné mučedníky, nikoliv nynější, ale budoucí. Viděla jsem tajné sekty, které nelítostně ohrožovaly velkou církev. Vedle nich jsem viděla strašnou šelmu, která vystupovala z moře... Na celém světě byly zbožné a dobré osoby, zvláště klérus, trýzněny, utlačovány a vězněny. Měla jsem pocit, že se mají stát jednou mučedníky.“

„Když byla církev z velké části zničena a zůstaly jen svatyně a oltáře, viděla jsem, jak do chrámu vstupují ničitelé se šelmou. Tak se potkali se ženou vznešeného chování, která zřejmě měla v lůně dítě, protože kráčela pomalu. Při pohledu na ni se nepřátelé zděsili a šelma nebyla schopná udělat krok vpřed. Natáhla šíji k Ženě, jako by ji chtěla pozřít, ale Žena se vrhla na zem v prostraci (na znamení podřízenosti Bohu – pozn. redakce) a hlava se dotýkala země.

Když to šelma spatřila, utekla zpět do moře a nepřátelé ve velkém zmatku prchali... Pak jsem spatřila v dálce velkolepé šíky, které se blížily. V jejich čele jsem viděla muže na bílém koni. Vězni byli osvobozeni a připojovali se k nim. Všichni nepřátelé byli zahnaní. Viděla jsem církev, jak byla obnovena a byla velkolepější než dříve“ (10. srpna 1820).

„Minulou noc jsem byla zavedena do Říma, kde byl Svatý otec ponořen do velkého smutku a byl ještě ukryt, aby se vyhnul nebezpečným nástrahám. Byl velmi slabý a vyčerpaný bolestmi, starostmi a modlitbami. Mohl důvěřovat jen malému počtu osob a právě z toho důvodu se musel skrývat. Ale má s sebou staříčkého kněze, velmi prostého a zbožného. Byl to jeho přítel a pro jeho prostotu si mysleli, že není třeba ho odstranit.

Ale tento muž přijímal od Boha velké milosti. Viděl a chápal mnoho věcí, o kterých informo-

val Svatého otce. Měla jsem pokušení informovat ho o zrádcích a pachatelích nepravostí, kteří byli členy staré hierarchie, aby je identifikoval.“

„Nevím, jakým způsobem jsem byla minulou noc přenesena do Říma a nacházela jsem se v blízkosti chrámu Santa Maria Maggiore. Viděla jsem velmi mnoho lidí zarmoucených a ustaraných, protože nikde nebylo vidět papeže, a také pro velký neklid a poplašné hlasy ve městě.

Zdávalo se, že lid nečeká, že by se brány chrámu otevřely, chtěl se jen modlit venku. Přivedlo je sem vnitřní vnuknutí. Ale já jsem se ocitla uvnitř v chrámě a otevřela jsem brány. Vstoupili překvapení a polekaní, že se brány otevřely. Zdávalo se mi, že jsem za branou a že mě nemohli vidět. Nesloužil se zde žádný obřad, ale lampy byly rozsvíceny. Lid se pokojně modlil.“

„Když jsme procházeli se svatým Františkem a jinými světci

Římem, viděli jsme velký palác zachvácený plameny odzola až nahoru. Měla jsem velký strach, že obyvatelé paláce mohou uhořet, protože nikdo požár nehasil. Ale jak jsem se přiblížili, oheň se zmenšoval a viděli jsme začouzenou budovu. Procházeli jsme velkým počtem velkolepých komnat a konečně jsme našli papeže. Seděl potmě a spal na velkém křesle. Byl velmi nemocný a slabý a neschopný chůze.“

„Viděla jsem ještě jednou, že Petrova církev byla ohrožována plánem, který zpracovala tajná sekta, a ničily ji blesky. Ale viděla jsem také, jak přišla pomoc právě, když utrpení vrcholilo. Viděla jsem blahoslavenou Pannu, jak sestupuje na církev a rozprostírá nad ní svůj plášť. Viděla jsem papeže, který byl současně velice mírný a zároveň pevný... Viděla jsem velkou obnovu a církev se vznášela vysoko k nebi.“

„Viděla jsem nového papeže, který bude velmi přísný. Převy-

chová si chladně a vlažně biskupy. Není to Říman, ale Ital. Pochází z místa nedaleko Říma, myslím, že pochází ze zbožného královského rodu. Ale nějakou dobu musí být ještě mnoho bojů a zápasů“ (27. ledna 1822).

„Přijdou velmi zlé časy, kdy nekatolíci svedou na scestí mnoho osob. Výsledkem bude velký zmatek. Viděla jsem také bitvu. Nepřátelé byli velmi početní, ale malé vojsko věřících jich pobilo celé řady. Během bitvy se Maria nacházela na úpatí pahorku a oděla se do brnění. Byla to strašná bitva. Nakonec zbylo jen málo věrných bojovníků, kteří přežili, ale vítězství bylo jejich“ (22. října 1822).

„Vidím apoštoly, nikoliv ty z minulosti, ale apoštoly posledních časů a zdá se mi, že papež je mezi nimi.“

„Židé se vrátí do Palestiny a před koncem světa se stanou křesťany.“

Podle: www.entraevedi.org

Překlad -lš-

Poznámky:

⁽¹⁾ Víze o chrámu Svatého Petra v troskách má jistě symbolický smysl. Obraz ničení chrámu vyjadřuje útoky proti víře a úpadek církve, který nastane před obdobím triumfu a pokoje. Nicméně s ohledem na jiná četná proroctví není možno vyloučit, že i Vatikán zakusí materiální zpusťování.

⁽²⁾ Je to jedno z četných proroctví o velkém monarchovi, který bude mít problém s nohou a bude kulhat.

Prameny:

„Catholic Prophecy“ by Yves Dupont, Tan Books;

„The Dolorous Passion of Our Lord Jesus Christ“, meditazioni di Anna Caterina Emmerich, Benziger Brothers, New York – 1904;

„The Prophets and Our Times“ by Rev. R. Gerald Culleton, Tan Books;

„Trial, Tribulation and Triumph“ by Desmond A. Birch, Queenship Publishing

jsou orientovány ke spiritualitě františkánské.

Ve stopách svaté Kláry

Mezi roky 1429 a 1430 se představená skupiny Lucia Mascheroni rozhodne založit augustiniánský klášter. Kateřina naopak s ostatními si zvolí řeholi svaté Kláry z Assisi. Je to prozřetelnostní dar, protože komunita bydlí u kostela Svatého Ducha připojeného ke klášteru bratří minoritů, kteří přilnuli k hnutí skupiny. Kateřina a její družky se tak mohou účastnit pravidelně liturgických obřadů a přijímat přiměřené duchovní vedení. Měly dokonce to potěšení naslouchat kázání sv. Bernardina Sienského (srov. *tamt.*, VII, 62, s. 26). Kateřina vypravuje, že v roce 1429 – třetím roku po jejím obrácení – šla ke zpovědi k jednomu fráteru minoritovi, kterého jí určili, vykonala zpověď a prosila inten-

zivně Pána, aby ji odpustil všechny hříchy a tresty s nimi spojené. Bůh jí ve vidění zjevil, že jí všechno odpustil. Je to velmi silný zážitek Božího milosrdenství, který jí navždy poznamenal a dal jí nové nadšení odpovídat velkodušně na nesmírnou Boží lásku (srov. *tamt.*, IX, 2, s. 46–48). V roce 1431 má vidění posledního soudu. Děsivá scéna odsouzených ji přiměje k intenzivním modlitbám a pokání za spásu hříšníků. Dábel na ni stále útočí a ona se zvláštním způsobem zcela zasvěcuje Pánu a Panně Marii (srov. *tamt.*, X, 3, s. 53–54).

Kateřina zanechala ve spisech několik podstatných poznámek o tomto tajemném boji, z něhož vychází vítězná díky Boží milosti. Činí tak pro poučení spolusester a těch, kteří se chtějí vydat na cestu dokonalosti: chce upozornit na pokušení ďábla, který se často skrývá pod

klamným zdáním, aby pak vyvolal pochybnosti ve víře, nejistoty v povolání a smyslnost.

Sedmero ověřených zbraní

V životopisném a naučném traktátu *Sedm duchovních zbraní* nabízí Kateřina v té věci nauku velké moudrosti a hlubokého rozlišování. Mluví ve třetí osobě, když líčí mimořádné milosti, které jí Pán udělil, a v první osobě, když se vyznává ze svých hříchů. Z jejího spisu vyzařuje čistota její víry v Boha, hluboká pokora, prostota srdce, misijní zápal, vašeň po spáse duší. Vypočítává sedm zbraní proti zlu, proti ďáblu: 1. pečovat a usilovat neustále o konání dobra; 2. věřit, že sami nejsme schopni vykonat nic opravdu dobrého; 3. důvěřovat Bohu a nebát se z lásky k němu nikdy boje proti zlu, ať už ve světě, nebo v nás samých; 4. rozjímat často o událostech a slovech ze života Ježíšova, především o jeho utrpení a smrti; 5. pamatovat, že musíme umřít; 6. mít v mysli pevné vědomí blaženosti nebes; 7. mít důvěrný vztah k Písmu svatému, nosit ho stále v srdci, aby řídilo všechny naše myšlenky a skutky. Je to i dnes krásný program duchovního života pro každého z nás!

I když je navyklá na dvorní život, vykonává Kateřina v klášteře práce jako prادلena, švadlena a pekařka, je přidělena k chovu dobytka. Všechny, i nejvíce ponižující služby vykonává s láskou a ochotnou poslušností a dává svým spolusestrám zářivý příklad. Vidí totiž v neposlušnosti onu duchovní pýchu, která ničí všechny ostatní ctnosti. Z poslušnosti přijímá funkci magistry novic, i když se pokládá za neschopnou vykonávat takové pověření, a Bůh jí nepřestává povzbuzovat svou přítomností a svými dary: je to totiž magistra moudrá a zkušená.

Příkladná představená

Pak je jí svěřena služba v hovorně. Stojí jí to mnoho, když musí často přerušit modlitbu,

aby odpovídala osobám, které se dostaví ke klášterní mříži, ale i tentokrát jí Pán neopomíná navštívit a být jí nablízku. Klášter s ní je stále více místem modlitby, oběti, mlčení, námahy a radosti. Po smrti abatyše představení ihned myslí na ni, ale Kateřina je přiměje, aby se obrátili na klarisky v Mantově, více zběhlé v řeholních pravidlech a řeholích. Několik let nato v roce 1456 je klášter požádán, aby vytvořil novou fundaci v Bologni. Kateřina by dala přednost ukončení svých dnů ve Ferrare, ale Pán se jí zjeví a vyzve ji, aby splnila Boží vůli a šla do Bologne jako abatyše. Připravuje se na nový úkol posty, kázní a pokáním. Odejde do Bologne s 18 spolusestrami. Jako představená je první v modlitbě i ve službě; žije v hluboké pokore a chudobě. Po tříleté kadenci je abatyše šťastná, že bude nahrazena, ale za rok se musí funkce ujmout znovu, protože nově zvolená ztratila zrak. I když trpí těžkými nemocemi, které ji trápi, vykonává svou službu s velkodušností a oddaností.

Blažená smrt

Ještě rok povzbuzuje spolusestry k životu podle evangelia, k trpělivosti, k vytrvalosti ve zkouškách, k bratrské lásce, ke spojení s božským Snoubencem, aby si tak připravovaly vlastní věno na věčnou svatbu. Věno, které Kateřina spatřuje ve schopnosti sdílet Kristovo utrpení, snášet s klidem zkoušky, úzkosti, nepochopení (srov. *Le sette armi spirituali*, X, 20, s. 57–58). Počátkem roku 1463 se nemoc zhorší; shromáždí spolusestry k poslední kapitule, aby jim oznámila svou smrt a doporučila zachování řehole. Koncem února ji zachvacují těžká utrpení, která už neustanou, ale ona, aby povzbudila spolusestry v bolesti, ujišťuje je, že jim bude pomáhat také z nebe. Když přijala poslední svátosti, svěřila zpovědníkovi spis *Sedm duchovních zbraní* a upadla do agonie;

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

i v našich vlastních řadách tolik spolehlivých spolupracovníků, že se může skutečně tvářit, jako by neexistoval. Nepotřebuje se nijak zjevně angažovat, protože ve vlašném a neplodném křesťanství nevidí ohrožení, nýbrž spíše podporu svého podvratného díla.

Nicméně podobně jako mu velice překážela Kateřina před 500 lety, stejně mu překážel před 60 lety například svatý P. Pio nebo Marta Robinová, které pronásledoval nejen duchovně, ale týral a zraňoval je dokonce i fyzicky. Tyto osobnosti se právě vyznačují tím, že zcela bezvýhradným a mimořádným způsobem přijaly na sebe úkol spolutrpět s Vykupitelem za záchranu a spásu duší.

Pán Ježíš potřebu takových spoluvykupitelů vysvětlil Conchitě Armidě slovy: „Abych kompenzoval nedostatek lásky, vybírám si duše, které trpí místo Mne. Moje Srdce je tak nesmírně něžné, že mysticky trpí také tehdy, když vidí, jak pro Mne trpí duše, které milují Mne a které Já miluji.“ „Pro-

to trpím v mučednicích, trpím v duších, které pokračují v mém umučení na zemi, proto je inspiroji, aby sdílely mé umučení.“ Takovou spolupráci očekává Pán především od svých kněží, které právě proto povolal k vznešenému poslání být druhým Kristem.

Bohužel tentýž Vykupitel nám skrze své vyvolené duše dává poznat, že mezi těmi, u kterých ďábel slaví úspěchy, je i mnoho kněžských duší a jeho úspěchy u nich jsou tím pronikavější, že kněží nikdy neodcházejí do záhuby sami. Pán si posteskl Conchitě: „Zlý se mi v nich vysmívá a zápasí, aby zvítězil a vyrval mi je. S jakou ironií mi je předhazuje a říká: »Tyto duše, které jsi získal svou Krví a svými vzdechy Boha člověka, jsou moje!«“ Jestliže si takto stěžoval Pán před devadesátí lety, co by řekl v době, kdy se jeho církev více než obětavostí a horlivostí vyznačuje pohodlností a vlašností? Najde dnes Syn člověka mezi námi víru a tolik vytouženou lásku? -Iš-

její tvář zkrásněla a rozzářila se; pohlédla ještě jednou na ty, které ji obklopovaly, sladce vydechla s trojím opakováním jména Ježíš 9. března 1463 (srov. I. Bembo, *Specchio di illuminazione. Vita di S. Caterina a Bologna*, Florencie 2001, kap. III).

Kateřinu kanonizoval papež Klement XI. 22. května 1712. Město Bologna uchovává její neporušené tělo v kapli kláštera Corpus Domini.

Drazí přátelé, svatá Kateřina z Bologne svými slovy a svým životem je silnou výzvou, abychom se dali vést Bohem, plnili každý den jeho vůli, i když často neodpovídá našim plánům, důvěřovali v jeho prozřetelnost, která nás nikdy nenechá samotné. V tomto smyslu k nám Kateřina promlouvá; s odstupem tolika staletí je přesto velice moderní a mluví k našemu životu. Jako my trpí pokušeními, trpí pokušeními k nevíře, k smyslnosti, což je obtížný duchovní boj. Cítí se Bohem opuštěná, nachází se v temnotě víry. Ale ve všech těchto situacích drží se vždy Pánovy ruky, neopouští ho, neodchází od něho. Tak to říká také nám: odvahy, i v noci víry, i v tolika pochybnostech, které nás mohou přepadnout, nepouštět se Pánovy ruky, kráčet s ním ruku v ruce, věřit v Boží dobrotu; to znamená jít správnou cestou! A chtěl bych zdůraznit další aspekt, aspekt velké pokory: je to osobnost, která nechce být něčím či někým; nechce vynikat, nechce panovat. Chce sloužit, konat Boží vůli, být ve službách druhých. A právě proto je Kateřina věrohodnou autoritou, protože bylo možno vidět, že pro ni autorita znamená právě sloužit druhým. Prosme Boha, aby nám na přimluvu naší světice dal dar realizovat plán, který má s námi, s odvahou a velkodušností, protože jen On je pevná skála, na níž je možno postavit náš život.

Bollettino Vaticano
29. prosince 2010

Mezititulky redakce Světla

Oplynulých Vánocích se jednou bude psát v dějinách liturgie. Počínaje těmito Vánocemi žádá Svätý otec, aby při jeho mších bylo podáváno svatě přijímání nikoliv na ruku, ale do úst všem přijímajícím, nejen těm několika věřícím, kterým je podává sám papež. Kdo sledoval noční bohoslužbu z vatikánské baziliky, mohl si toho všimnout. 24. prosince 2010 zrušil Benedikt XVI. pro baziliku Svatého Petra indult, tedy výjimku, která přijímat na ruku povolovala. Důvodem je úsilí o pozdvižení posvátnosti okamžiku svatého přijímání a posílení úcty ke Kristu reálně přítomnému pod způsobou chleba. Přijímání Eucharistie do úst a na kolenou není už tedy možno označovat za „osobní papežův způsob“, ale je třeba je znovu chápat jako jediný řádný způsob, protože všechny jiné jsou mimořádné a pouze dočasně trpěné. Způsob svatého přijímání ve stoje a na ruku je problematický nikoliv v tom, že byl vymyšlen a povolen, ale že ho kněží a věřící přijali a dali tím najevo nedostatečné pochopení podstaty Eucharistie.

V interview pro list *Il Giornale* objasnil prefekt Kongregace pro posvátné obřady kardinál Cañizares Llovera význam těchto opatření v souvislosti s nástupem k novému liturgickému hnutí, které má postupně napravit vážné nedostatky, ke kterým došlo v důsledku překotného a neuváženého zavádění liturgických změn po 2. vatikánském koncilu. Tyto problémy ležely Benediktu XVI. na srdci již dlouho před tím, než se stal hlavou Církve, a nyní je postupně řeší. Proto také prefektem Kongregace pro posvátné obřady jmenoval preláta, o kterého se v této věci může plně opřít. Jak řekl kardinál Cañizares Llovera, bylo by omylem se domnívat, že dnešní stav liturgického slavení je definitivní a neměnný. Cílem liturgického hnutí přítomné není návrat zpět, ale obnova organického vývoje a těch nenahra-

ditelných hodnot, které byly při dosavadní praxi neprávem opomenuty a potlačeny.

Papež si dal od Kongregace pro posvátné obřady předložit již v březnu loňského roku plán konkrétních kroků k reformám reformy, který kardinálové a biskupové Kongregace takřka jednomyslně schválili. Jedním z prv-

Na slovíčko

ních opatření bude zpracování nového úvodu k Římskému misálu, který má zamezit všechno svévolné vynalézání, zneužívání a kreativitu, které v liturgické praxi zdomácněly a znehodnocují liturgii mše svaté, protože z ní dělají lidské dílo.

Tato „reforma reformy“ má však před sebou nesmírně obtížný úkol. Nemůže totiž spočívat pouze v nějakých nových nařízeních a ustanoveních, ale vyžaduje především úplnou změnu smýšlení. Čtyřicet let trvající praxe zanechala za sebou hluboké stopy. Nejzávažnějším problémem je ztráta smyslu pro posvátno a pro tajemství a spolu s tím i ztráta správného a opravdového vztahu k Bohu. Jestliže se těžiště bohoslužby přesune do formy společenského setkání lidí místo osobního setkání s Bohem a spoluúčasti na zpřítomněné oběti, kterou Boží Syn přináší svému Otci, je to nenahraditelná ztráta nejen pro přítomné účastníky, ale pro celou církev a celé lidstvo.

Velmi výstižně označil biskup Mons. Luigi Negri (str. 4) problém současné liturgie jako její „socializaci“. Je tím vyjádřena skutečnost, že do středu pozornosti byl místo Boha postaven člověk a s ním i jeho subjektivní názory spojené často s nedostatkem pokory a úcty. Tato „socializace“ se trvale zapsala do mnoha nových děl církevní architektury, která vytvořila prostory připomínající spíše zasedací síně parlamentu nebo nádražní halu či tržnici než dům Boží a předsíní nebes. Některé vzácné církevní

stavby byly nenahraditelně poškozeny neuváženými, někdy přímo obrazoboreckými představami, které měly vyjít vstříc nesprávnému pojetí kultu. V pochybném „zlidovění“ má své kořeny také chudoba a banalita zpěvu a hudby při mnoha bohoslužbách, protože nesleduje oslavu Nejvyššího, ale podbízí se lacinými prostředky lidskému vkusu ovlivněnému současnou masovou kulturou. Ne všechno, co se nám líbí, slouží také Boží oslavě a přináší opravdový duchovní užitek.

„Socializace“ liturgie nepřiznivě působí na utváření identity kněze: nerozvíjí a neupevňuje, ale naopak ztěžuje mu jeho ztotožnění s Kristem Veleknězem. Místo v postavení prostředníka mezi Bohem a Božím lidem se ocitá v roli moderátora a animátora, který má za úkol vystupovat před lidmi. Protože se tak stává hlavním středem pozornosti, vede ho to k tomu, aby se soustředil na sebe, na svá slova a gesta a na pozitivní odezvu svého vystupování. Čím je v tom ohledu úspěšnější, tím více může být odváděn od svého původního poslání ke škodě vlastní i Božího lidu.

Nedobré návyky jsou pro člověka tím nebezpečnější, čím více jsou zakořeněny. Jsou mu totiž příjemné a přinášejí mu jakési uspokojení, takže je ochoten zcela přehlížet skutečnost, jaké škody mu návyk dlouhodobě působí. Můžeme odcházet z bohoslužby spokojeni, ale to nemusí znamenat, že jsme touto svou spokojeností oslavili Boha. Je to ono, co Pán od nás očekává? Přijali jsme opravdu, co pro nás připravil? Být v duchovním životě spokojen sám se sebou je velmi nebezpečné, je to tedy stav, se kterým musíme být naopak velmi znepokojeni. Cesta ze současné krize, která byla předpovězena, bude dlouhodobá, často i bolestná a vyžaduje mnoho modliteb a obětí za opravdu „nová“ kněžská povolání, tak, jak o tom hovoří Pán v knize „Pán Ježíš o svých kněžích“.

-/š-

Pondělí 17. 1. 2011: 6:05 Octava dies 6:35 Sýrie - kolébka křesťanství 7:00 Rok dvou papežů 8:00 Přejeme si ... 8:15 P.S.: Mons. Dominik Duka, arcibiskup pražský - Národní pouť do Říma 8:40 Folklor bez hranic 2010 9:00 Pro víta mundi: David Danel 9:40 Projekt Connections 10:15 Platinové písničky (32) 10:45 Léta letí k andělům: František Václav Lobkowicz 11:05 Noekreace (70) 11:15 Soucinná srdce 11:30 Cesty za poznáním: NP Keoladeo [P] 11:40 Sedmihlásky 11:45 Jak se Mísálek naučil jíst mrkvičku 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert královský [P] 13:00 Octava dies 13:30 Ekoauto (13) 13:50 Příběh slovenské řeky 14:05 Krásy Čech a Moravy: Střední Čechy 14:55 Píseň brata Slnka 15:00 Bez hábitu: Chemin Neuf (3) [P] 16:00 H2Onews 16:10 GOODWILLBOY VI. 17:00 NOEparáda (104) [L] 17:50 Exit 316: Rodiče [P] 18:15 Cesty za poznáním: Okavango [P] 18:30 Brnko a Lenka (4) [P] 18:40 O zraku a vodě 18:45 Rozsévání v slzách [P] 19:15 Světelský oltář 19:25 Přejeme si ... 19:40 H2Onews 20:00 Cesty za poznáním: Kanada [P] 20:50 Na koberečku (97) 21:00 Naše zasvěcení 21:25 La Saletta [P] 22:00 Noční univerzita: Hřích jako narušení lidství - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 23:00 Cesty za poznáním: Red Rock Canyon 23:10 Matčiny slzy 23:30 Octava dies 0:05 Noemova pošta: leden 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 18. 1. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 ADASH 7:25 Dědictví 7:55 Gospelový sborník 8:05 Město Leopoldov 8:25 Srdce pro bezmocné 8:50 Cesty za poznáním: Monte Etna 9:00 Příběh slovenské řeky 9:15 O farnosti Heřmanice 9:25 Okolo houslí 9:45 Taneční desatero: Tango 10:00 Octava dies 10:30 Noční univerzita: Hřích jako narušení lidství - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. 11:30 Exit 316: Rodiče 11:45 Brnko a Lenka (4) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky: Dechovka 12:40 Světelský oltář 12:50 Křížovatky - Dana Němcová (7) 13:20 Rok dvou papežů 14:20 Kulatý stůl: 60. let od Barbarské noci I. 16:00 H2Onews 16:10 Přejeme si ... 16:25 Cesty za poznáním: Šanghaj [P] 16:50 Ruslan [P] 17:15 Léta letí k andělům: František Václav Lobkowicz 17:35 Ve jménu Ježíše: Hněv velerady 18:00 Noeland (32) 18:30 Sedmihlásky 18:35 Brnko a Lenka (5) [P] 18:45 Koncert skupiny MRRK /CZ/: Festival pod věží 2010 19:10 Noekreace (70) 19:30 Cesty za poznáním: NP Keoladeo 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Po stopách apoštola Pavla (5) [P] 20:30 Toleranční patent 20:50 GOODWILLBOY VI. 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 U Pastýře 23:00 Příběh slovenské řeky 23:15 P.S.: Mons. Dominik Duka, arcibiskup pražský - Národní pouť do Říma 23:40 Přejeme si ... 0:05 Klapka s... (16) 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 19. 1. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu: Chemin Neuf (3) 7:15 Noekreace (70) 7:25 La Saletta 7:50 Přejeme si ... [P] 8:05 Naše historie: Celosvětové hnutí bývalých žáků a žákyň Dcer Panny Marie pomocnic 8:15 Projekt Connections 8:45 Světelský oltář 8:55 Redemptoristé na Slovensku [P] 9:20 Platinové písničky 9:50 Po stopách apoštola Pavla (5) 10:20 Gospelový sborník 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Kanada 12:55 Pro zdraví: Geriatria 13:00 Rozsévání v slzách 13:40 P.S.: Mons. Dominik Duka, arcibiskup pražský - Národní pouť do Říma 14:05 Ekoauto (13) 14:20 JuniorTV Kopřivnice (12) 14:40 Na koberečku (97) 14:50 Taneční desatero: Tango 15:00 Cesty za poznáním: Okavango 15:10 Soucinná

srdce 15:25 Exit 316: Rodiče 15:40 Zpravodajské Noeviny 16:00 NOEparáda (104) 16:50 Cesty za poznáním: Inari Lake [P] 17:00 V posteli chit-chat (2) [P] 18:00 Studentská mše svatá z ostravsko-opavského biskupství [L] 18:50 Brnko a Lenka (6) [P] 19:00 Klapka s... (16. díl) 20:00 Tajomství klášterného života [P] 20:25 Noční univerzita: Misionáři bez lodí - PhLic. Kateřina Lachmanová [P] 21:35 Gospelový sborník 21:45 H2Onews 22:00 Zvířecí instinkty (8) [P] 22:30 Noekreace (70) 22:40 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:10 Krásy Čech a Moravy: Střední Čechy 0:05 H2Onews 0:15 ADASH 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 20. 1. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 Rozsévání v slzách 6:50 Tajomství klášterného života 7:15 Platinové písničky: Dechovka 7:45 Příběh slovenské řeky 8:00 Cesty za poznáním: Šanghaj 8:25 Večer chval 9:40 Cesty za poznáním: NP Keoladeo 9:50 Kulatý stůl: 60. let od Barbarské noci I. 11:25 Přejeme si ... 11:40 Sedmihlásky 11:45 Brnko a Lenka (6) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 ADASH 13:15 Sar amen dživas [P] 13:35 Naše zasvěcení 14:00 O farnosti Heřmanice 14:10 Cesty za poznáním: Kanada 15:00 Noeland (32) 15:30 Folklor bez hranic 2010 15:50 Kaplička sv. Barbory 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Křížovatky - Aleš Jaluška (8) [P] 16:40 Rok dvou papežů 17:40 Noekreace (70) 17:55 Koncert skupiny MRRK /CZ/: Festival pod věží 2010 18:20 Hermie a přítel v nouzi 18:25 Sedmihlásky 18:30 Brnko a Lenka (7) [P] 18:40 Dědictví 19:10 Sen pokračuje 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 U NÁS [P] 21:00 Přejeme si ... 21:15 P.S. [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Být s naším lidem [P] 22:15 Kaplička sv. Barbory 22:20 Octava dies 22:50 NOEparáda 23:40 Okolo houslí 0:05 Zpravodajské Noeviny 0:20 V posteli chit-chat (2) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 21. 1. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Noekreace (70) 6:30 NOEparáda (104) 7:20 Krásy Čech a Moravy: Střední Čechy 8:10 Noční univerzita: Misionáři bez lodí - PhLic. Kateřina Lachmanová 9:20 Cesty za poznáním: Okavango 9:30 Hlubinami vesmíru 10:15 Na koberečku (97) 10:25 Cesty za poznáním: Kanada 11:15 Ve jménu Ježíše: Hněv velerady 11:40 Sedmihlásky 11:45 Brnko a Lenka (7) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si ... 12:20 Zvířecí instinkty (8) 12:55 Sar amen dživas 13:10 Tajomství klášterného života 13:40 Koncert královský 14:30 La Saletta 14:55 Rozsévání v slzách 15:30 Projekt Connections 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Po stopách apoštola Pavla (5) 16:45 Odvaha v tichosti 17:50 Redemptoristé na Slovensku 18:15 Cesty za poznáním: Strokur Geysir [P] 18:25 Sedmihlásky 18:30 Pre Terezku (1) [P] 18:40 V posteli chit-chat (2) 19:30 Exit 316: Rodiče 19:45 H2Onews [P] 20:00 Kulatý stůl: Ekumena [L] 21:30 Cesty za poznáním: Okavango 21:40 Na koberečku (97) 22:00 Nedělní čtení: 3. neděle v mezidobí [P] 22:30 Přejeme si ... 22:45 Dědictví 23:15 Matčiny slzy 23:35 Křížovatky - Aleš Jaluška (8) 0:05 H2Onews 0:15 Rok dvou papežů 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 22. 1. 2011: 6:05 H2Onews 6:15 P.S. 6:40 Křížovatky - Aleš Jaluška 7:05 Soucinná srdce 7:20 Tajomství klášterného života 7:45 Taneční desatero: Tango 7:55 Koncert skupiny MRRK /CZ/: Festival pod věží 2010 8:20 Cesty za poznáním: Inari Lake 8:30 Ve jménu Ježíše (3. díl): Petr a krev, Štěpán a Saul [P] 8:55 Sedmihlásky

POZVÁNKY Z ŽESKOMORAVSKÉ FATIMY Z KOCLÍŘOVA

Tradiční víkend Královny míru 4. - 6. 2. 2011 s programem I. mariánské soboty 5. 2. 2011, hlavní host Olga Merkovičová z Medžugorje s kněžemi. Celý víkend (včetně plné penze) - 590 Kč.

Na začátek března přijal pozvání charismatický kněz P. Denis O'Sullivan z Irska. **Zahájení exercicií je ve čtvrtek 3. 3. 2011** v 18 hod. mší sv. a program trvá až **do neděle 6. 3. 2011** do 12 hod. Mimořádná příležitost - poprvé v ČR! Registrační poplatek 200 Kč, ubytování a plná penze na osobu a den 295 Kč.

Přihlášky na tyto exercicie i na další programy přijímáme na recepci nebo na těchto kontaktech: Světový apoštolát Fatimy, Fatimský apoštolát v ČR, Kocliřov 195, 569 11 Kocliřov u Svitav • web: www.cm-fatima.cz • e-mail: recepce@cm-fatima.cz nebo fatima@iol.cz • tel. 461 543 164 nebo 731 646 800 nebo 731 598 752.

9:00 Noeland (32) 9:35 NOEparáda (104) 10:25 JuniorTV Kopřivnice (12) 10:45 V posteli chit-chat (2) 11:35 Exit 316: Rodiče 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] 12:10 Zpravodajské Noeviny 12:25 Nedělní čtení: 3. neděle v mezidobí 12:55 Přejeme si ... 13:10 Cesty za poznáním: Šanghaj 13:40 U NÁS 14:40 Noekreace (70) 14:50 Příběh slovenské řeky 15:05 Volání severu [P] 15:25 Platinové písničky 16:00 H2Onews 16:10 Pro víta mundi: Ing. Rostislav Sochorec [P] 16:50 Cesty za poznáním: NP Keoladeo 17:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 17:30 O farnosti Heřmanice 17:40 Být s naším lidem 18:00 Krásy Čech a Moravy: Procházka po českých kuriozitách [P] 18:30 Pre Terezku (1) 18:40 Sedmihlásky 18:45 Po stopách apoštola Pavla (5) 19:15 Momentka z ostrova krásy: Korsika 19:25 Nedělní čtení: 3. neděle v mezidobí 20:00 Cesta k andělům (43) [P] 20:50 Trnavská univerzita [P] 21:05 ENERGY GLOBE: Světová ocenění trvale udržitelných projektů [P] 21:45 Slovenští redemptoristé v Rumunsku 22:05 Meandry řeky Odry [P] 22:30 Ruslan 23:00 Bez hábitu: Chemin Neuf (3) 23:55 Kaplička sv. Barbory 0:05 Koncert královský 0:55 Poslech Radia Proglas [L].

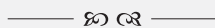
Neděle 23. 1. 2011: 6:05 Evangelium: 3. neděle v mezidobí [P] 6:15 Nedělní čtení: 3. neděle v mezidobí 6:45 Sar amen dživas 7:00 U NÁS 8:00 Redemptoristé na Slovensku 8:25 Přejeme si ... 8:40 La Saletta 9:05 Rozsévání v slzách 9:35 Cesty za poznáním: Šanghaj 10:00 O Radosti 10:25 Evangelium: 3. neděle v mezidobí 10:30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Fulnek [L] 11:40 Na koberečku (97) 11:50 Čteme z křesťanských periodik [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Platinové písničky [P] 13:40 Cesta k andělům (43) 14:35 O farnosti Heřmanice 14:45 Noční univerzita: Misionáři bez lodí - PhLic. Kateřina Lachmanová 16:05 Exit 316: Rodiče 16:20 Koncert skupiny 30trí /SK/: Festival pod věží 2010 [P] 16:50 Noekreace (71) [P] 17:00 Noeland (32) 17:30 Sedmihlásky [P] 17:35 Ve jménu Ježíše: Petr a krev, Štěpán a Saul 18:00 V posteli chit-chat (2) 18:55 Evangelium: 3. neděle v mezidobí 19:00 Tajomství klášterného života 19:25 Obec Šurovce [P] 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 Octava dies [P] 20:30 Stonavská Barborka [P] 22:05 Po stopách apoštola Pavla (5) 22:35 Svatováclavský pohár 2010 22:45 Cesty za poznáním: Strokur Geysir 22:55 Nedělní čtení: 3. neděle v mezidobí 23:25 Sar amen dživas 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 Ruslan 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Poselství Královny míru

Drahé děti! Dnes já i můj Syn Ježíš si přejeme dát vám hojnost radosti a pokoje, aby každý z vás byl radostným nositelem a svědkem míru a radosti na místech, kde žijete. Děti moje, buďte požehnaní a buďte pokojem.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medžugorje 25. prosince 2010

Poselství Královny míru Mirjaně

Drahé děti, dnes vás vyzývám k jednotě v Ježíšovi, mém Synu. Moje mateřské srdce prosí, abyste pochopili, že jste Boží rodina. Skrze duchovní svobodu vůle, kterou vám daroval nebeský Otec, jste pozváni, abyste samy poznali pravdu, dobro nebo zlo. Ať vám modlitba a půst otevřou srdce a pomohou v odhalování nebeského Otce skrze mého Syna. Odhalováním Otce bude váš život zaměřen na plnění Boží vůle a vytváření Boží rodiny, jak si to můj Syn přeje. Na té cestě vás já neopustím.

Děkuji vám.

Medžugorje 2. ledna 2010

Při tomto zjevení Panna Maria opět zdůraznila význam kněžského požehnání. Mirjana cítila, že se může zeptat, co máme dělat, a Panna Maria odpověděla, že máme otevřít svá srdce, odevzdat co nás tíží, a Ona, že nám pomůže.

Poselství Královny míru Ivanovi

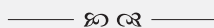
Panna Maria se dnes zjevila velmi radostná. Po obvyklém pozdravu se nad námi modlila. Požehнала všem přítomným, zejména nemocné přítomné na kopci. Ivan jí doporučoval nás všechny, naše rodiny a nemocné, které jsme doporučovali.

Panna Maria dala poselství tohoto obsahu:

Drahé děti! I dnes vás s velkou radostí vyzývám - modlete se, modlete se, modlete se, abyste tak pomohli, aby se uskutečnily moje plány ve světě skrze toto místo. Modlete se za nová duchovní povolání v církvi a za pevnou víru mých kněží. Drahé děti, nezapomínejte, že já jsem s vámi. Modlím se s vámi. Znovu s radostí děkuji všem, kteří se rozhodli přijmout a žít má poselství.

Medžugorje 1. ledna 2010

Dále mluvila Panna Maria s Ivanem o soukromých věcech. Za modlitby se vzdávala a zanechala po sobě světelné znamení Kříže.

Vizionář Jakov Čolo měl poslední každodenní zjevení 12. září 1998. Ten den mu Gospa řekla, že ji uvidí každý rok, vždy 25. prosince. Tak tomu bylo i letos.

Po setkání s Gospou ve 14.45 hod. Jakov sdělil: „Gospa mluvila o tajemstvích a nakonec řekla: Modlete se, modlete se, modlete se.“

Liturgická čtení

Neděle 16. 1. – 2. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 49,3,5-6

Ž 40(39),2+4ab,7-8a,8b-9,10

Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)

2. čt.: 1 Kor 1,1-3

Ev.: Jan 1,29-34

Slovo na den: Po mně přijde ten, který má větší důstojnost.

Pondělí 17. 1. – památka sv. Antonína

1. čt.: Žid 5,1-10

Ž 110(109),1,2,3,4

Odp.: 4bc (*Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedecheva!*)

Ev.: Mk 2,18-22

Slovo na den: Mohou se postit hosté na svatbě?

Úterý 18. 1. – památka P. Marie, Matky jednoty křesťanů

1. čt.: Žid 6,10-20

Ž 111(110),1-2,4-5,9+10c

Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 2,23-28

Slovo na den: Sobota je pro člověka.

Středa 19. 1. – ferie

1. čt.: Žid 7,1-3,15-17

Ž 110(109),1,2,3,4

Odp.: 4bc (*Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedecheva!*)

Ev.: Mk 3,1-6

Slovo na den: Vstaň, pojď doprostřed!

Čtvrtek 20. 1. – nez. pam. sv. Fabiána nebo sv. Šebestiána

1. čt.: Žid 7,25-8,6

Ž 40(39),7-8a,8b-9,10,17

Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)

Ev.: Mk 3,7-12

Slovo na den: Nečistí duchové.

Pátek 21. 1. – památka sv. Anežky Římské

1. čt.: Žid 8,6-13

Ž 85(84),8+10,11-12,13-14

Odp.: 11a (*Milosrdenství a věrnost se potkají.*)

Ev.: Mk 3,13-19

Slovo na den: Zavolal k sobě ty, které sám chtěl.

Sobota 22. 1. – nez. pam. sv. Vincence nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Žid 9,2-3,11-14

Ž 47(46),2-3,6-7,8-9

Odp.: 6 (*Bůh se vznáší za jáсотu, Hospodin vystupuje za hláholu trub.*)

Ev.: Mk 3,20-21

Slovo na den: Říkalo se, že se pomátl.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

15. – 22. LEDNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 16. 1.		PO 17. 1.		ÚT 18. 1.		ST 19. 1.		ČT 20. 1.		PÁ 21. 1.		SO 22. 1.	
Antifona	919	1029	1754	1975	1653	1870	964	1077	980	1096	1708	1924	1666	1883
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	786	884	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	920	1029	1755	1975	1653	1870	964	1078	981	1096	1709	1926	1666	1883
Antifony	920	1030	935	1046	1278	1418	965	1079	981	1097	1283	1423	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	813	914	965	1079	981	1097	813	914	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	923	1033	1756	1977	1279	1418	969	1083	985	1101	1283	1423	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	688	777	1780	2001	1279	1418	969	1083	985	1101	1283	1423	1669	1886
Prosby	924	1034	1757	1977	1279	1418	969	1084	985	1101	1711	1929	1655	1886
Závěrečná modlitba	689	778	1278	1417	1279	1419	970	1084	1282	1422	1283	1423	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1003	1120	1018	1137
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1021	1141
Závěrečná modlitba	689*	778	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1022	1141
Nešpory:														
Hymnus	915	1024	929	1039	1760	1981	1280	1419	975	1090	991	1108	1714	1932
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	1280	1420	976	1091	992	1109	1284	1424
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	1661	1878	976	1091	992	1109	1715	1932
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	1763	1983	1280	1420	979	1094	995	1112	1284	1424
Ant. ke kant. P. M.	688	777	689	778	1780	2001	1281	1420	979	1094	995	1112	1284	1424
Prosby	918	1028	933	1044	1764	1984	1281	1421	979	1095	995	1112	1718	1936
Záv. modlitba	689	778	689	778	1278	1417	1279	1419	980	1095	1282	1422	1283	1423
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

OČISTEC II.

František Mráček

Kniha stručně uvádí vývoj názorů směřujících k pochopení významu očištění. Dále jsou uvedeny nové teologické poznatky z poslední doby, zejména z nedávných francouzských zjevení. Hodnověrnost těchto zjevení je potvrzena francouzským biskupem v Puy en Velay Henrim Brincardem. Publikace obsahuje rovněž rozhovory s vizionářkou Marií Simmaovou (1915–2004), která se za duše v očištění celoživotně obětovala.

*VÉRITÉ • Brož., 129x200 mm
152 stran + 3 strany barevné obrazové přílohy, 180 Kč*

šinou smějí sami sobě. Židovský humor má duchovní rozměr a smích odstraňuje všechny hranice a stavi mosty.

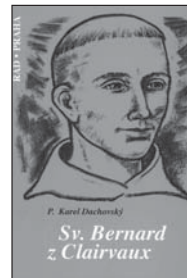
*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 112x165 mm, 96 stran, 99 Kč*

SV. BERNARD Z CLAIRVAUX

P. Karel Dachovský

Stručný přehled života a díla svěťce, který založil 160 klášterů, byl velkým mariánským ctitelem, podporovatelem řádně zvoleného papeže Inocence II. v dobách schismatu a také hlasatelem křížových výprav.

*ŘÁD • Druhé vydání
Brož., 130x200 mm, 40 stran, 50 Kč*

CESTA SVĚTLA • VELIKONOČNÍ POBOŽNOST

Text Mons. Jan Graubner • Ilustrace Zdirad Čech • Texty písní Mons. Josef Hrdlička

Pobožnost křížové cesty a dvě písně k velikonoční cestě světla.

*Jiří Brauner, Kartuziánské nakladatelství Brno
Brož., křídový papír, A6, 36 stran, 29 Kč*

PUZZLE • KÁZÁNÍ A ZAMYŠLENÍ V LITURGICKÉM ROCE A

Pavel Konzbul • Ilustrace Blanka Hrušková

Krátká zamyšlení a kázání na některé neděle a slavnosti v liturgickém roce cyklu A. Kázání zazněla převážně při bohoslužbách v kostele sv. Augustina v Brně a na nedalekém Biskupském gymnáziu.

*Cesta
Brož., 115x160 mm, 144 stran, 98 Kč*

OBLÍBENÉ ŽIDOVSKÉ ANEKDOTY

Dina a Leonie Spiegelovy

Z němčiny přeložila Jindra Hubková

Židovské vtipy jsou velmi populární. I když jsou často neuctivé, neublížíjí. Židé se v nich navíc vět-

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 00 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.